

ЖОВТЕНЬ 1975 OCTOBER

АДНАК

КЛИЧЕМО "СОС!!!" ДО ВСІХ ДОВЖНИКІВ!

Як ми остерігали наших читачів у попередньому числі "Юнака" та "Готуйсь", що Поштовий Уряд Канади може нам відібрати привілей висилки журналів т. зв. другою класою, ця небезпека для правильної появи й існування пластових журналів вже не тільки грозить, але **заіснувала**. Ми втратили привілей дешевої висилки журналів другою класою, бо більшість відборців не ввели передплати.

Не зважаючи на наші постійні упіснення, більшість відборців журналів, на жаль, не є передплатниками, але післяплатниками. Кличемо на порятунок і віримо, що довжники відізнауться на наше "СОС".

**Адміністрація журналів "Готуйсь"
і "Юнак"**

УВАГА! УВАГА! ЗМІНА АДРЕСИ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

Повісдомляемо, що з 3. 5. 1975 р. адреса редакцій "Готуйсь" і "Пластового Шляху" та Адміністрація цих журналів і "Юнака" тепер така:

**2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada
Tel.: (416) 769-7855**

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ**
та
- приймає **ОЩАДНОСТІ**.
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- **Урядові години:**
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

**Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998**

**Пластуні і Пластунки в Торонті!
СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

Річна передплата: США і Канада — \$9.00; Австралія — 5.50 австр. дол.; Австрія — 100 шілінгів; Аргентина — 10.00 пезів (нових); Бельгія — 150.00 бел. франків Велика Брітанія — 2.00 фунти; Італія — 2,000 лірів; Німеччина — 12.50 нім. марок; Франція — 15 франц. франків.
Ціна одного числа: у США і Канаді — 90 центів.

**YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada Tel.: (416) 769-7855**

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada — Canada.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

Second class mail registration number 2185 ● Printed by Kiev Printers Ltd., 860 Richmond St. W., Toronto 3, Ont

ЮНАК

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

ЖОВТЕНЬ 1975 Ч. 10 (146) РІК XIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число, 0044-1384

Редагус колегія,
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович.

Члени редакційної колегії:
ст. пл. Уляна Близняк,
пл. сен. Тоня Горохович.
гетьм. вірл. Ксеня Одежинська
ст. пл. Юрій Павлічко,
пл. сен. Олександра Юзенів

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти
мову, як теж скорочувати й виправляти
одержані матеріали згідно з пластовою
термінологією, пластовими виховними
напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

ЗМІСТ

2	Гутірна з юними друзями	Подруга Гребля
3	А що ви на це? Перетоплений казан	І. Ясінська
4	Цятка світла в дощових краплинах	Н. Околітенко
6	Молоде перо: У стіп доли
Ходи...	Я. Барна
Н. Ретьна
7	З таборових одноднівон: Момент I
Момент II
Минають дні...
Я з вишколу навчилася...
Надія	О. Шевчук
М. Зелик
П. Мороз
Т. Шуст
Х. Турчин
М. Зелик
Ю. Ярмиш
8	Відвідини "Стежок Культури"
Квітка Верховини	О. Кузьмович
9	Що сталося з таборовими газетками?	Л. Шанта
10	Святкування 70-річчя Уласа Самчука
Ностальгія: Міттенвальд 1945	Н. Ретьна
11	Чорні очка як терен (пісня)	
12	Пластункам на вушко: Робимо альбом
Як прикрасити святочні подарунки	Л. Гавур
13	З таборової журналістики
Пластовий табір — це може бути зреалізовання
наших ідеалів	
14	Юнак дякує за привіти з таборів	
16	Куток молодшого юнацтва: Твір шостого дня
Що думають молодші юнаки	Марія Ноель
17	Вибирає ваш гурток назву, або хоче знати про вовна	М. Маренін
18	Що читати? Книжка не лише для дітей	О. Кузьмович
19	З практичного пластування	
20	З пластових зайнять у домівці
У сірому гіпсі	І. Б.
21	Хроніка	
25	Спорт	
27	Замість квітів на могилу... Датки на пресфонд	

● На обкладинці: Пластунки використовують вмілість піонерства
у таборах. Фото ст. пл. Ксені Одежинської.

● Ілюстратори цього числа: пл. сен. Дарія Даревич, пл. юн.
Богдан Коваль, ст. пл. Ксеня Одежинська, ст. пл. Наталка Пак.

ГУТІРКА З ЮНИМИ ДРУЗЬЯМИ

МИСТЕЦТВО ТРЕБА ЛЮБИТИ І ПЕРЕЖИВАТИ

Малярство допомагає юній душі, підносить її, бо скріплює в душі почуття величності й краси людини.

(Василь Сухомлинський: "Народження громадянина")

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

Спроможність бачити світ особливими очима мистця-маляра дає Бог своїм обранцям, у душах яких є прагнення "небесного світла", обранці, які "горять вірою", що світ сповнений красою. Вони її бачать там, де звичайні люди її не добачують.

Щоб бути спроможним бачити красу малянка, треба вміти спостерігати її у природі, треба пройти довшу школу спостережень і переживань краси в довкіллі. Переживання краси дає радість. Навчаючись любити красу природи, школимо свою емоційну пам'ять, загострюємо сприймання краси, а поруч з цим розвиваємо свій інтелект, ушляхотнюємо емоції. Дітей треба вчити от хоч би зупиняти зір на кущі розквітлої рожі, заходячого сонця, вчити їх милуватися барвами дерев восени чи покритих білою непорочністю снігу. З цією метою вже у новацтві перебачується різні форми діяльності такі, як: таборування, прогулянки, улаштування новацьких криївок чи кутиків у домі, у яких діти емоційно сприймають свою деревинку, кущик, кімнатну рослину чи інші декоративні речі.

Юнаки вже спроможні вникати в красу картини, в якій віддзеркалена людина з її складним і многогранним духовим світом. Корисно оглядати картини, в яких змальована моральна краса, моральний подвиг. Особливо корисно оглядати портрети, бо з них вчимося відчувати серцем найтонші порухи людської душі.

Мертва природа Катерини Білокур

Прекрасним плодом здібності мистця сприймати красу природи є творчість маляра-самоука Катерини Білокур, селянки з Полтавщини, яка обдарувала нашу культуру творами високої вартості. Іван Кошелівець — сучасний критик-мистецтвознавець — уважає, що картини Білокур "міг намалювати професійний маляр тієї величини, що Поль Сезан, Анрі Матісс чи Андре Дерен, загально визнані французькі малярі". Вражає у неї досконала малярська техніка, а вона ж самоук, сама навчилася не тільки малювати, але й грамоти. "Іскра Божа" стимулювала її уяву, її глибинну підсвідомість, а це відбилось у її мітичноказковій тематиці, у своєрідності рисунку, композиції і навіть кольористики. Вона малювала реальні квіти, але водночас вони були "вихоплені з якихось видів фантазії, з казки, наче вони з тих квітів, що їх дівчата мріють знайти в ніч на Івана Купала" — пише Олесь Гончар.

В історії мистецтва зустрічаємо описи реакції людей на красу картин, які свідчать про велетенський вплив образотворчого мистецтва на людину.

"Тайна вечера" Леонарда да Вінчі від віків захоплює людей. В очах апостолів на цій картині ціла скаля людських почувань, що їх викликав у них вислів Христа: "Один із вас мене продасть". Тут зустрілось добро із злом, вислів найвищої шляхетності й найнижчого морального упадку. Картина Монни Лізи Леонарда да Вінчі увіковічила усмішку на устах і в очах жінки. Очі з особливою глибиною і поетичною виразністю передають цілий світ її складних переживань. "Сикстинська Мадонна" Рафаеля висловлює не тільки тривогу і передчуття страждань, але й покірність

Клоде Моне "Соняшники"

неминучому, тверду рішучість — таке складне плетиво почувань в одному обличчі.

Олесь Гончар у "Соборі" так описує реакцію Ельки на красу густо-блакитного неба і золотих зірок центрального купула собору: "Та глибін мовби втягнула всю душу Сльчину, втягнула, як вир. Очей не можна було відвести..."

Кажуть, що так як тіловиховання випрямлює тіло, так мистецтво випрямлює душу. Про інші приклади цього впливу мистецтва на людину буде мова в черговому числі.

Скоб!

Подруга Гребля

А ЩО ВИ НА ЦЕ?

ПЕРЕТОПЛЕНИЙ КАЗАН

Часи "перетопленого казана", який, до речі, ніколи не існував, проминули, ми прийняли в нашому житті філософію мозаїки етнічних груп у житті нашої країни.

Та щоб бути повновартним членом етнічної групи, знати її культуру, історію і все, що протягом століть створив наш народ, нам потрібно відновити повне знання української мови, бо коли ми цього не зробимо, ми станемо довжниками перед українською нацією і країною, в якій живемо.

Без знання української мови ми не будемо читати українських часописів, книжок і друкованого слова — вони перестануть виходити чи не будуть друкуватися. І прийде небажане. Ми спинимо розвиток української культури; що більше, ми спинимо існування української нації на чужині.

Тому треба підкреслити, що всі мусять пильнувати, щоб ми уживали і вивчали ук-

раїнську мову. Нехай усі родини, церкви, школи, організації і партії віддають свої сили на боротьбу за українську мову.

І коли багато з нас блукає у віднайденні себе — своєї ідентичності, — я вірю, що це все можна перемогти, вивчивши в першу чергу мову. Бо не знаючи мови, ми загубимо ключ до української культури, історії, традицій і до всього, чим живе і гордиться кожний громадянин і національно свідомо одиниця.

Тільки людина з порожнім серцем не чує матернього тепла у пісні, що її передала нам мати, співаючи над нашою колискою, — наші перші пісні, які бринять до сьогодні.

Тому, не знаючи мови, ми затрачуємо свою ідентичність. Без неї ми не можемо ввійти в її минувшину. А затративши мову, ми стаємо всезнайками, а незнання мови стараємося оправдати тим, що живемо серед чужого довкілля і віддаляємося від нашої спільної української ідентичності.

Бути двомовним у країні, в якій живемо, це наш обов'язок. Забувати рідну мову не є обов'язком. Бо українська мова — душа української нації. Коли загубимо мову, загубимо теж український народ.

Ірина Ясінська

Від редакції: Подаємо нашим читачам до роздуми статтю, поміщену в ч. 5 вісника СУСТА за 1975 р., що має назву "Прізм". Цю газету видає Союз Українських Студентських Товариств Америки. Тепер вона майже повністю друкується англійською мовою, в останньому числі ми найшли лише 5 коротких повідомлень українською мовою і статтейку "Перетоплений казан", яку передруковуємо. Незвичайно цікаво, що журнал українських студентів, перейшовши майже вповні на англійську мову, поміщує саме статтю, авторка якої з переконанням пише про konieczність віднови повного знання української мови.

Тому ми б хотіли почути на цю тему думку наших читачів, що введовзі також стануть студентами і членами українських студентських товариств.

ЦЯТКА СВІТЛА В ДОЩОВИХ КРАПЛИНАХ

Н О В Е Л Я

Маленьке напіврибальське селище Микола вподобав, коли їхав до Одеси. Добившись до місця, за півгодини влаштувався у якоїсь господині. Надвечір уже лежав на гранітній брилі, розпечений, мов черинь печі, і слухав, як десь унизу повільно й ритмічно хлюпотять хвилі..

Отак кинеш оком здаля — виглядає чогось людина. Вдивляється то в небо, присолоне рідкими хмарами, то в далечинь, де море виблискує відполіровано й чисто. День виглядає, два...

А так воно й було. Годинами лежачи не порушно, Микола й справді чекав, що зробить із ним жалюче, як кропива, сонце, ледь чутне черкання об просолену траву синіх безсмертників і запах глибини, який час від часу виносив вітер.

І коли, нарешті, це сталося — коли прийшли відчуття блаженного спокою, Микола повільно звівся й високо скинув руки, ніби когось вітав. Та море було бездумне і порожнє, близьке і далеке водночас: ні корабля, ні човна.

Його руки стали повільними, а вчинки й думки — дитинними. Годинами міг вистругувати якусь фігурку з гілки, викинутої морем, щиро дивуючись, як вправно це виходить у нього. Міг мріяти про несподіване знайомство із незвичайною людиною, із котрою майже не доведеться розмовляти — вона все зрозуміє без зайвих слів. Аби ж так трапилось...

Це щастя нагло обірвалося. Збавили його дві жінки, чиї купальники — червоний і синій — із вечора до ранку сохли на сусідньому обійсті. Жінки попросили провести їх на пляж і захистити від якогось типа, що третій день ходить за ними слідом. Сказали це з великою безцеремонністю, властивою особам безперечно симпатичним і дуже самостійним, які, знайомлячись, не ставлять далекоїдучої мети. Були вже не юні; у старшої в куточках очей густо біліли зморшки.

Микола не дуже зрадів такому втручання в його гарне життя, проте, як справжній лицар, подбав про вигоди для дам: знайшов вузеньку латочку піску, розчистив її від камінців і черепашок — місця вистачало якраз на трьох.

— Ви хто такий? — спитала старша. — Я маю на увазі — де працюєте?

Вдаватися в такі розмови не хотілося, проте за дні мовчанки Микола брехати розучився — отож сказав:

— Був мотористом, тепер звільнився.

— А далі?

— Побачимо. Звичайно, кудись подамся.

— Авжеж, відпустку треба відгуляти.

— Я у відпустці був. Я так відпочиваю. Кудись поїхати схотілося. Обридло...

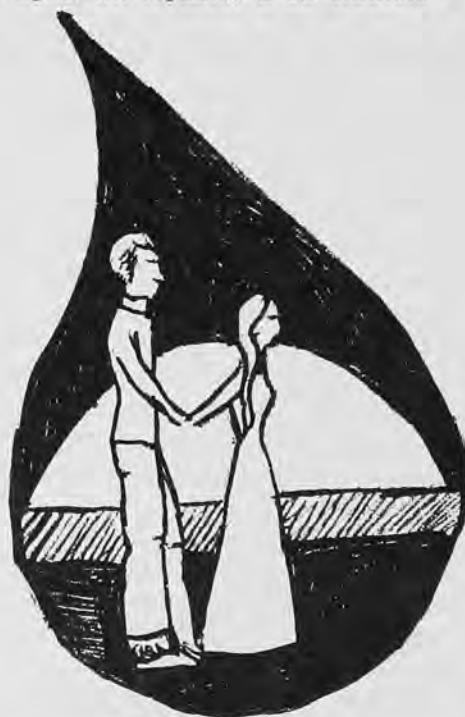
— І правильно, — несподівано озвалася молодша. — Я поважаю тих, хто вміє обірвати звичне життя. Тих, хто не нудиться роками.

У її голосі була якась незрозуміла злість: старша помовчала, а потім, ніби розмова й не уривалася, вела далі:

— Авжеж, одноманітність допікає. Я от, наприклад, хоч раз на тиждень спізнююся на роботу. А то, буває, ніч не сплю — читаю або плету. Цікаво... Головне, — якась одміна.

Вона, здавалося, жартувала, проте молодша глянула на неї серйозно і трохи сумно — мабуть, вони й раніше говорили на цю тему.

Потім вони мовчали, і Микола думав, що, зрештою, не так воно й погано втрюх, коли земля гуде, як мушля, а за спиною — море.

Коли вони прощалися, то старша запропонувала познайомитись. Назвалася вона вро-

чисто й офіційно — Валентина Дмитрівна, а про молодшу сказала:

— Галина Скидан. Художниця. Ще зовсім молода, а вже відома.

Вона вочевидь пишалася подругою.

Скидан... Зрештою, це ім'я щось промовляло й Миколі. Повернувшись до своєї кімнатки, він почав навмання гортати підшивку барвистих журналів і таки надібав у одному номері репродукцію з картини.

Вона зображувала хлопчика, що, підперши голову руками, дивився у вікно. По склу скочуються великі дощові краплини, і в них відблискує червоним якимсь далеке світло. Обличчя хлопця тоне у напівсутінках, і лиш великі очі мерехтять вологим неспокійним блиском. У їхніх зіницях тремтять червоні цятки.

Картина сподобалась Миколі, і він подумав, що коли б уважніше проглянув журнал, то Скидан могла б здатися саме тією людиною, якій добре розповісти про все — що передумав, пережив, та навіть те, чого не розумієш, що тільки бринить у неясних відчуттях. Людиною, про зустріч з якою він мріяв у дитинстві. Адже скоріш за все подумав би, що Скидан — чоловік.

А це, виходить, дівчина, засмагла, довгонога, з волоссям геть вибіленим сонцем. Вона любить мовчати, а коли скаже щось, то несподіване й трошки зле. В неї нема ніякого бажання когось повчати, і то, мабуть, добре.

Другого дня вони так само лежали на пляжі. Було трохи вітряно, сонце, затянуте пеленою ріденьких хмар, тліло червоно й не-

жарко. До звичного запаху, підгнилих водоростей, черепашок домішувався якийсь новий, схожий на запах свіжої деревини: небо на обрії потемніло й раз по раз бралось тріщинами блискавок. Насувалась гроза.

І від цієї дивної навали ставало чомусь моторошно й самотньо.

Валентина Дмитрівна пішла вздовж берега; повільно нахиляючись, жінка щось піднімала.

— Даруйте, — сказала Галя. — Я розумію, як безглуздо ми поведимось і як усе це непотрібно вам. Просто найшло — здуріли трохи. Більше не будемо.

— Нічого, — сказав Микола. — Можливо це на краще. Мабуть, на краще.

І несподівано для себе він розповів, що в тому місті, звідки приїхав, у нього вбили дівчину. Чекала його, листи писала мало не щодня: десь восени збирались одружитися. Хто це зробив? Та трапився один. Кажуть, давно за нею упадав, вистежив, коли була сама, напився...

Говорив це глухим байдужим голосом, сховавши обличчя в пісок — куці слова витоптували біля рота ямку.

Галя повела плечима, ніби замерзла, потім гукнула:

— Ходімо у воду!

Наздоганяючи її, Микола нахромився на гострий гребінь хвилі, мертві метелики черкнули його по обличчю, забило дух. Десь глибоко під ним ніби забамкали дзвони, зеленкувато-жовтий пас, тугий, як полотно, замигтів перед очима, намотуючись на сுவій, тягнучи Миколу за собою, — хлопець інстинктивно рвонувся туди, де полотно було ясніше, і раптом поряд побачив обличчя Галі. Серед запінених хвиль воно здавалося темним і здерев'янілим, аж неживучим, тільки в розширених очах криком кричав страх. Микола зрозумів, що під водою він пробув чимало часу.

На березі вони довго одсапувалися.

Микола трохи посидів, проте колишній настрій не приходив — просто було маркітно й самотньо. Тож скоро повернувся.

Біля паркана почув голос Валентини Дмитрівни:

— Ти проведеш мене?

— Авжеж.

— Візьмеш Миколу?

— Для чого? Хай собі спить.

— Гаразд. Я рада, що ти не лишишся одна. Він славний хлопець, у нього щось є, і ти йому до серця. Тобі з ним добре буде.

— Які дурниці, Вало!

— Ні, ні, я знаю. В моєму віці на цьому розуміються.

— До чого ці розмови? У мене чоловік, дитина і взагалі... в тому-то й справа, що ти не розумієш.

Отже, одна з жінок уже їде. Раптом Микола відчув, які щасливі були ці два дні і як скоро вони минулися. Пролетіли... Що ж далі буде?

Вночі він довго не міг заснути. Лежав у задушливій темряві й слухав, як цикади одноманітно й ритмічно пиляють ніч. Коли засіріло — замовкли.

Другого дня на сусідньому обійсті висів тільки один купальник.

Микола набрав у жменю теплих, припорошених пилом шовковиць, з'їв кілька ягід і раптом зрозумів, що його життя у цьому селищі скінчилося.

Не міг збагнути, чому саме, що, зрештою, завадить йому й далі, лежачи на камені, бігти бігом у бездум'я, женучись за спокоєм, що завадить на танці чи в кіно, тішачись короткими радіощами, а може, і чимось більшим.

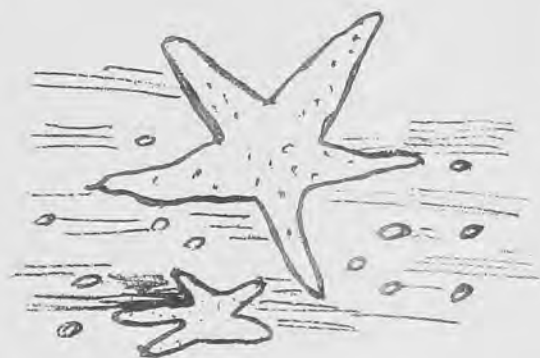
Не знав і сам.

Хазяйці за харч і житло було заплачено наперед — тож швидко зібрав свої речі, дивуючись і водночас радіючи, що їх так мало: пара білизни, джинси, блакитний светер та ще журнал, де хлопчик дивиться на цятки світла у дощових краплинах.

Уже виходячи з селища, остаточно переконався, що чинить добре.

Одразу захотілося написати Скидан листа, подякувати їй, усе пояснити. Примостився на камені, видер із записника аркуш, проте зіжмакав його і кинув із кручі. Папірець довго летів, то опускаючись, то піднімаючись, ширяв і тріпотів, як метелик, аж поки не щез у піні.

Микола пішов великою дорогою, повз нього мчали машини, деякі зупинялися, проте він заперечно хитав головою і брався собі далі.

Молоде перо

Барна Яким

У СТИП ДОЛІ

Поклін тобі, гарівна доле моя,
Для тебе жертва — любов моя.
До тебе серце рветься,
Про тебе пісня летиться.

Ще в лоні маминім був я,
А ти вже знала моє гуття,
Стелила мені ти шлях життя,
Бажаюги лиш щасливого буття.

Тим шляхом і нині я просту
І часто підбадьорення твоє гую.
Коли недоля тут зустрілає мене,
Я не бажаю проклинать тебе.

Ти завжди провадиш кожного, як мати,
Ти жертвуєшся без заплати,
Ти всіх потішаєш і пестити,
Голодних і спраглих надією кормиш.

Поклін Тобі, доле моя,
Поклін Тобі, молитво моя;
Тобі служить — серце моє готове
І тебе прославлять, моя любове.

Коли я засом опушу цю дорогу мою,
Ти сміло простягни руку свою,
На добрий шлях мене настав
І пригадай мені мій світлий ідеал.

Рим.

ХОДИ

Ходи... Поведу я Тебе
У розкішні ліси...
У пухенькі хмари...

Ходи... Перемінимось у срібlistу краплинку
роси...

Будемо соняшні лузі...
Будемо зорями ногами...

Ходи... Будемо вітром у полі...
Пташиною на волі...

Ходи... Природа гарівна...
Я мавка лісова...

Ходи... Послухай шум лісовий...
Ходи... Поки Ти ще молодий.

Надія Ретська

З ТАБОРОВИХ ОДНОДНІВОК

МОМЕНТ I

Тишина.

Польове ліжко

скрип

скрип.

М'який спокій надрання

звис

у повітрі.

Сплять.

З раптовим галасом

Вливається бадьора музика,

І в наші вуха залізає

Швидкий ритм вальсика.

Загріміли кроки на сходах:

Раз-два-три, раз-два...

Шкода, що заспані огі у нас!

Денний ритм погинається,

Але

ми хогемо

далі

спати.

Ст. пл. Оля Шевзук

(Із однойнівки «Стежок культури» — «Ілюзії»)

МОМЕНТ II

Тишина

сірою завісою впала над містом —
ніз вже йде.

Коло пластунок: готові до молитви

Юні голоси перебивають тишу,

Лунає «Отче наш»

та й стихає...

Гаряга іскра летить довкола

міцними руками.

Добраніч.

Ст. пл. Марта Зелик

(Із однойнівки «Стежок культури» — «Ілюзії»)

Минають дні, минають ноги,

Мабуть, заскоро гас іде.

Та хог в житті не все видать,

Рішаю навгадь ним блукать.

Може, наплєзник спакувати?

Під небом шлях собі шукати?

Не думаю... Не уявляю...

Лише одну надію маю...

Чи тут... Чи там...

Не певний... Байдужий... Чи не дбаю?

Часами сам уже не знаю,

Чи сильну думку й віру маю?

Павло Мороз

Я З ВИШКОЛУ НАВЧИЛАСЯ:

ЩО: Чи вдома, ги у школі,

Робити добре діло

Робити добре діло

Ніколи не забудь.

і

ЩО: Хто сумує, хай сумує,

Я весела все буду,

Бо веселі все співають,

Я також співатиму.

і

ЩО: Індіяни є розумні,

Словні, гесні, витривалі,

Лізуть, лізуть по горах

Цілий день.

і

ЩО: Коли ескімос пливе до берега, а вода
зимна, він каже: «Гакі такі унгас».

і

ЩО: Як згасне наш вогник і гас надійде,

До сну поспішати новацтво буде.

І місяць наш вийде високо вгору,

А ніз заколише новацтво до сну.

і

ЩО: Воля пташка, воля вітер...

Що за волю не даси?

Йди шукай її по світу

Через гори і ліси.

Сестр. Таня Шуст

(З газетки новацького вишколу «Хотіли б
ми знати»).

НАДІЯ

Коли я лиш погляну

В темряви далєгінь,

Де заходяє сонце

Кидає іскровий промінь.

Там линуць мрії мої

В срібнім павутинні,

Переплітаються в надії

Чарівним життям.

Часто привіває вітер,

Бистрим ходом розгромаить

Мої мрії, як той попіл,

У вогнику згасить.

Але темна ніз відходить,

Попіл знов палає,

Хог тремтить моя надія,

Вона не вмирає...

Христя Тургин

(З газетки новацького вишколу «Хотіли б
ми знати»).

ВІДВІДИНИ "СТЕЖОК КУЛЬТУРИ*") У РАДІОСТАНЦІЇ "ГОЛОС АМЕРИКИ"

(Із одноднівки "Стежок культури")

У середу, 18 червня ми пішли на туру до "Голосу Америки". Це офіційна радіостанція США, яка має передачі 36-ма мовами до різних країн світу. У деяких державах ці передачі доходять до слухачів без перешкод, відкрито, але комуністи намагаються їх заглушити.

Пан Терпак, шеф українського відділу, і пан Бігун, який там працює, розповіли нам про працю свого відділу і заграли уривки з живої передачі на Україну. Ця програма нас дуже зацікавила і трошки дивувала, тому що деякі з нас ніколи не чули новинок і статей у радіо українською мовою.

Ми вернулись з цієї прогулянки дуже збагачені нашим новим знанням.

Марта Зелик

*) Цьогорічний табір "Стежки культури" відбувся у Вашингтоні, столиці США.

КВІТКА ВЕРХОВИНИ

— Принеси мені квітку верховини, — капризно надимаючи пухкі губенята, мовила Дівчина. — Он їх скільки там, на горі, — я бачу!

— А може, підемо туди разом? — несміливо запросив Юнак. — Онде стежка в'ється поміж камінням.

— Ні, йди сам! А я пересвідчусь, який ти в мене сміливець!

І Юнак пішов.

Чим вище він піднімався, тим красивіші краєвиди відкривалися йому. Синіли далекі ліси, темnobлаkitними стрічками звивалися ріки, на обрії виникали далекі міста, а Юнак впевнено прямував до вершини. Дихалося йому напрочуд легко. І шкодував він лиш одного — що поруч з ним немає його юнки, немає її гарної білої руки, яку б він підтримував, як справжній чоловік — твердо і впевнено.

Коли Юнак ступив на вершину, він побачив на зеленому гіллястому кущі ніжнорожеві пелюстки.

То квітнула шипшина.

Юнак простягнув руку до куща. Але раптом почув схвильований голос:

— Навіщо ви рвете таку красу?

З-за скелі вийшла незнайома дівчина.

Юнак зупинився, вагаючись.

А потім спитав:

— Ти сама піднялася сюди?

— Сама. Бачиш, як гарно тут і як далеко видно навкруги! Варто піднятися на гору, щоб побачити, який просторий і прекрасний наш світ. Тобі не хочеться співати?

І вона, виводячи щось ніжне й веселе, пішла своєю стежиною, зачудована й щаслива.

"Зупинись, — думкою лиш, не словом благав її Юнак, милуючись її стрункою, якоюсь радісною постаттю. — Як звати тебе, скажи?"

Але тут таки схаменувся — адже внизу на нього чекає кохана... Поколовши пальці, зірвав кілька гілочок шипшини з квітками й швидко пішов донизу.

Його Дівчина стояла біля гори.

— Чом ти був там так довго? Хіба це така важка справа — принести отой букетик? І невже ти не міг знайти свіжіших квітів?

— І Дівчина, роздратована, відвернулася од Юнака.

Той глянув на свою шипшину.

Рожеві пелюстки згортались, в'янули й опали на очах... А Юнакові здалося, що він чує ніжну пісню згори. Там росли квіти, які розкривають свою красу лише тим, хто піднявся до них — на вершину.

Із "Казок для дорослих" Юрія Ярмиша,
"Ранок", 1974 р.

ДОПОМОЖІМ ПЛАСТОВІЙ ВИХОВНІЙ ПРЕСІ!

Із постійним зростом цін на папір, друк та пошту вся преса на американському континенті опинилася у великих фінансових труднощах. Не зважаючи на фінансове запліччя та великі прибутки із оголошень у великих видавництвах щораз читаємо про закриття їх видань, поменшення накладів або формату поодиноких журналів. У великих труднощах знаходиться також вільна українська преса. Саме з цими труднощами бореться пластова виховна преса, яка опирається лише на передплату, оподаткування пластунів та на доривочних датках на пресовий фонд. Ці труднощі грозять щораз більше існуванню пластових виховних журналів, які є досі признані одними з найкращих в українській спільноті, та якими користується не лише пластова молодь, але ціла українська громада у вільному світі.

Єдиним рятунком для Пластового Видавництва, що бореться із щораз більшим дефіцитом, є створення т. зв. **“Залізного Фонду”**, якого доходи (з відсотків) могли б у майбутньому покривати недобір та вдержати дальшу постійну появу журналів.

Звертаємося, отже, зі закликом до всіх пластунів і до всіх приятелів Пласту допомогти нам у створенні такого **“Залізного Фонду”** в якнайкоротшому часі, складаючи свої пожертви на нього та переводячи збірку дри кожній нагоді серед пластової і загально-української громади.

Початок збірки на **“Залізний Фонд”** призначений на місяць листопад. Збірка буде проходити через крайові пластові старшини на окремі виставлені ГПБулавою листи. Списки жертводавців будуть постійно проголошуватися у пресі, як теж висота **“Залізного Фонду”**.

Українська, а зокрема пластова громада, яка вміє бути такою жертвенною, коли є цього потреба, мусить здати собі справу, що цим разом мова про справу першої ваги, яка важливіша як доми, оселі чи репрезентації. Тут ідеться про продовження життя української молодечої преси, яка допомагає церкві, школі, а перш усього батькам, плекати серед нових поколінь знання української мови й почуття української ідентичності. Отже рятуймо пластову виховну пресу!!!

Головна Пластова Булава

ЩО СТАЛОСЯ З ТАБОРОВИМИ ГАЗЕТКАМИ?

Вже давно минув на північній півкулі час літа і з ним найбільша активність пластового юнацтва у літніх таборах, а до нашої редакції досі не прийшли, за винятком однієї, такі популярні та численні в минулих роках таборові газетки.

Що сталося з ними? Чи не роблять їх уже у юнацьких таборах і вишколах, чи не присилають їх як раніше до редакції **“Юнака”**? Коли переглядаємо давніші річники **“Юнака”**, то огляд таборової **“преси”**, передруки з різних одноднівок і газеток заповняли цілі сторінки **“Юнака”** і були найкращим образом і відтворенням життя поодиноких таборів.

Кожного року змагалися за найкращі таборові видання табори **“Стежок культури”**, **“Лісової Школи”**, **“Школи Булавних”** і новацьких виховників. Часом вони були роблені з великим вкладом праці і винахідливості **“друкарської техніки”** у примітивних умовах і тому ще більше цінні.

Але вже минулого літа не появилася газетка **“Лісової Школи”**, прийшли лише газетки **“Школи Булавних”** п. з. **“Бистрий слимак і знаменито технічно оформлені газетки-альбоми таборів на “Вовчій Тропі” і “Бобрівці”**, що їх виконали два пластуні з куреня **“Сіроманців”**, пл. сен. Т. Старух і ст. пл. І. Стасюк, однак складені лише з дуже добрих знімок, але без будь-якого літературного тексту. Газетку видав також табір юнаків на **“Вовчій Тропі”** і, як кожного року, члени новацького вишколу.

Цього року в нас на руках лише дуже скромна об'ємом і змістом газетка цього річчя **“Стежок культури”** під назвою **“Ілюзія”**, з якої подаємо в цьому числі винятки. Цей факт нас поважно зажурило: Чи юнацтво не має охоти писати, чи просто ніхто із провідів юнацьких таборів про це не думає і не включає у свою програму?

Цікаво було б нам знати, у скільки юнацьких таборах відбулася гутірка на тему **“Юнака”** і дописів до нього? Ранішими роками, як знаємо, такі гутірки з дискусією відбувалися майже у кожному юнацькому літньому таборі і вишколі.

О. Кузьмович

ВИРІВНЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА „ЮНАКА“

СВЯТКУВАННЯ 70-РІЧЧЯ УЛАСА САМЧУКА

Улас Самчук займає одне з перших місць у нашій сучасній літературі. Твори його глибокі проблемами і зворушливі подіями. Самчук майстер у зображенні людської душі й краси української природи.

В суботу, 19 квітня ц. р. в приміщенні школи Вестпарк відбувся вечір, на якому громадянство Торонта відзначувало сімдесят років життя та п'ятдесят років літературної праці письменника. Вечір організував окремий комітет і Мистецька Рада КУК-у, Відділ Торонто.

Вечір був дуже цікавий і дав змогу присутнім познайомитися не тільки з особою Уласа Самчука і з його Дружиною, але й почути уривки його творів, які по-мистецьки читали артисти — Ніна Теліжин і Дмитро Романик.

Після офіційного відкриття (д-р Петро Глібович, голова КУК-у) і запрошення почесних гостей на сцену (письменника У. Самчука, його Дружини, мистця Г. Китастого та Юрія Стефаніка) почалася мистецька програма з такими точками: Ірина Вельгаш проспівала 2 пісні Стеценка: "Хотіла б я піснею стати", "Стояла я і слухала весну" і Лисенка "Дощик". Григорій Китастих проспівав речитативом "Думу про Сагайдачного" в супроводі бандури. Оперний співак О. Гошуляк також проспівав декілька пісень. Ці виступи переплетені були привітаннями та врученням подарунків — від Товариства Волинян, від громадян Торонта.

Багатство творчості письменника показалося при читанні винятків з його творів, коли малі пластунки виносили на сцену побільшені фотографії обкладинок уже виданих друком творів письменника, між ними: трилогія "Волинь" (перше видання в 1922 р. "Куди тече річка?", "Війна і революція" і "Батько і син"),

"Марія" (1934), "Гори говорять" (1927), "Кулак" (1938), "Віднайдений рай" (збірка новель), "Юність Василя Шеремети" (роман у двох томах), "Ост" — трилогія (перша книга "Морозів хутір", друга — "Темнота"), "П'ять по дванадцятій" (щоденник), "На білому коні" (спогади), "Чого не гоїть вогонь" і "На твердій землі".

Після представлення творів Ю. Стефанік доповідав про життя і творчість Ювілята.

На закінчення відспівали "Многая літа!", а після довгого вітання оплесками всі перейшли до сусідньої залі на перекуску, під час якої була нагода особистої зустрічі з письменником.

Подаю короткі дані про життя Уласа Самчука.

Народився 1905 року в Дермані Крем'янецького повіту на Волині. Виростав у селі Тембовці, до середньої школи ходив у Крем'янці. Коли поляки покликали його до війська, він утік і перебував у Німеччині. Пізніше Самчук перебрався до Праги в Чехо-Словаччині. Під час другої світової війни був у Німеччині, де заснував у 1945 р. Об'єднання Письменників на чужині під назвою "МУР" (Мистецький Український Рух). Згодом Улас Самчук переїхав до Канади, оселився в Торонті і перебуває тут досі, працюючи на літературному полі.

Крім творів, про які я вже згадала, автор має нові твори, готові до друку: "Союз над Гадсенем" (про українців у США), "На коні вороному" (спогади), "Живі струни" (про кобзарство України), "Моя границя" (спомини) і "Ост" — третя книга п. з. "Втеча від себе".

Пл. розв. Людмила Шанта
16-ий Кур'єн' ім. Ц. Паліїв, Торонто

НОСТАЛЬГІЯ

МІТТЕНВАЛЬД 1945

Недавно на гурткових сходинах ми переробляли матеріал до III пл. проби, а головню історію Пласту. Чомусь найбільше нас цікавила історія Пласту під час II світової війни, у таборах "Ді-Пі". Ми почали розпитувати нашу подругу про пластування в Міттенвальді 1945 року.

Подруга почала нам оповідати про їхні мандрівки, вистави й ігри в таборах; про однострої, про хлопців і гуртки. Казала нам, що тоді дівчата мали по дві, три сукенки, але зате було досить хлопців, було п'ять для кожної... Говорила про їхні мандрівки в гори, про їхній малий човен і про багато веселих хвилин їхнього життя в таборі "Ді-Пі".

Пізніше витягнула альбом з фотографіями. На обкладинці написано: Міттенвальд 1945.

Ми відкрили альбом і почали оглядати. Знімки старі, пожовклі, а декотрі вже облізли. З цікавістю ми переглядали цей альбом — однострої не дуже змінилися відтоді, гори ще далі чудові, а тодішні хлопці тепер уже для нас напевно застаріли.

І так швидко минули ті наші сходини, а часами нам видаються наші сходини такі довгі.

Прийшовши додому, я подумала: те, що подруга нам сьогодні розповіла, ніде не записане. Мої товаришки підтвердили мій здогад. Думаю, що всім гурткам придалася б така жива книжка історії — наша подруга.

Пл. вірл. Надія Ретька

СПІВАЄМО...

ЧОРНІ ОЧКА ЯК ТЕРЕН

Чорні озка, горні озка
Як терен.
Чорні озка, як терен,
Як терен, як терен;
Коли ми ся поберем,
Поберем?

Де ти мене, де ти мене
Поведеш?
Де ти мене поведеш,
Поведеш, поведеш,
Кедь ти зати не маєш,
Не маєш?

Чужа хата, гужа хата
Не своя.
Чужа хата не своя,
Не своя, не своя,
Я дівчина не твоя,
Не твоя.

Заживемо, заживемо
У гаю
Заживемо у гаю,
У гаю, у гаю.
Бо я тебе кохаю,
Кохаю!

Поберемся, поберемся
В неділю.
Поберемся в неділю,
В неділю, в неділю,
Маю на тя надію,
Надію.

Поведу тя, поведу тя
В гужую.
Поведу тя в гужую,
В гужую, в гужую,
Поки свою збудую,
Збудую.

Зів'ю гніздо, зів'ю гніздо
В діброві,
Зів'ю гніздо в діброві
В діброві, діброві
Будем рибко, здорові
Здорові.

ВЕСІЛЛЯ З МАЛИМИ НЕДОТЯГНЕННЯМИ

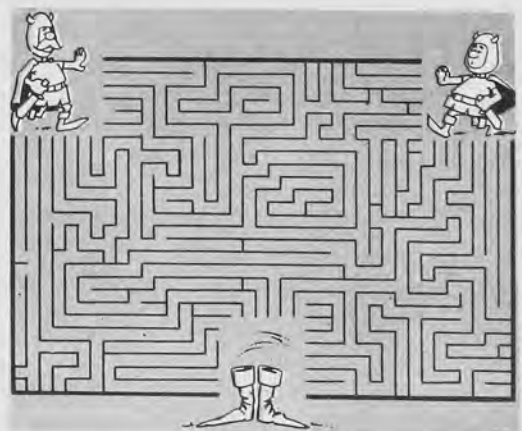
На цьому малюнку бачимо весільний по-
чот, що зближається до карети молодих се-
ред зацікавлених глядачів. Усе дуже гарно
і святочно, а все ж на малюнку трапилося
декілька помилок. Як добре приглянетися,
знайдете їх п'ять. Де вони?

ЛЯБІРИНТ...

Тільки одна пара чобіт

Бідні середньовічні лицарі — було їх двох,
але мали лишень одну пару чобіт. І так кож-
ного дня вони мусіли бігти лябіринтами ста-
рого замку в надії, що діб'ються скоріше до
чобіт. Чи допоможете в цьому і покажете до-
рогу для переможця?

ПЛАСТУНКАМ НА ВУШКО

РОБИМО АЛЬБОМ

Чи пам'ятаєте, як у січневому числі "Юнака" ми писали Вам "на вушко", як робити гриби-мухомори за вказівками нашої подружки з Англії, Ії Кардаш-Лагодинської?

Тепер вона знову піддає Вам ідею, яку можна використати саме у підготові Різдвяного Ярмарку, який усі юначки вважають одною з найважливіших подій і найкращих способів придбання пластового заробітку.

Наша подружка зробила альбом-хроніку Пластової Станиці в Лестері так, що звичайний купний альбом покрила зверху матеріалом одного кольору, напр. чорним, який має полиск і розтягається (т. зв. "foam-locked"). На цьому вона, вживаючи того самого матеріалу, нашила спершу витяті пластові символи "СКОБ", уживаючи до напиту популярного стібку, т. зв. "blanket stitch".

Сам хребет альбому, що тримає всі картки, зроблений з м'якої шкіри, а альбом перетягнений сплетеним шнурочком у барвах пластових уладів.

Подруга Ія прислала нам не дуже виразну, але все ж пояснюючу знімку цього альбому, а поруч нього поставила свої славні гриби, цим разом зроблені з бронзового оксамиту і поставлені на дерев'яних шпудлях з ниток різної величини.

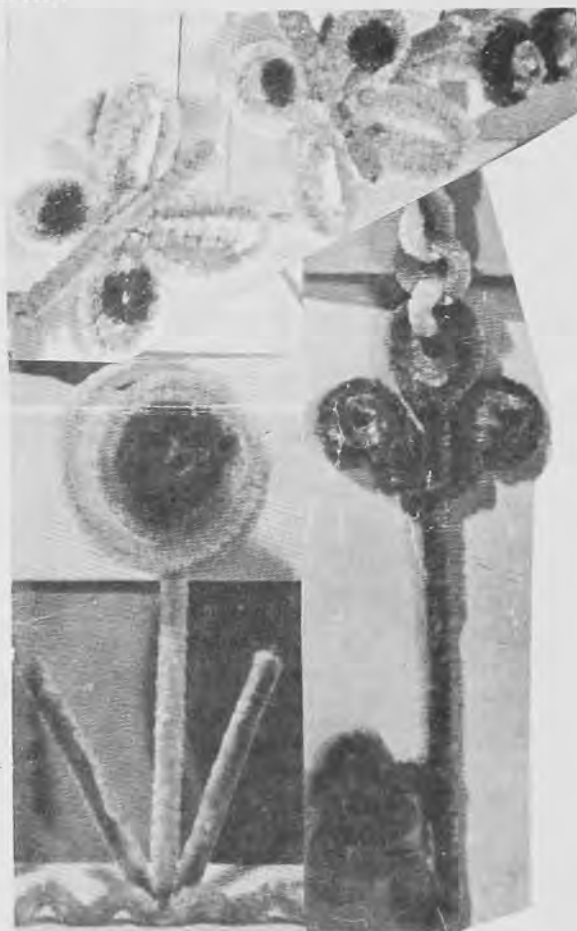
Ось і ще одна можливість приготувати щось нове на Ваші ярмарки.

ЯК ПРИКРАСИТИ СВЯТОЧНІ ПОДАРУНКИ?

Уживання патичків до чищення люльки для різних прикрас загально відоме, але робити з них прикраси на опакуванні дарунків — це цікава можливість. Подаємо Вам, Дорогі Юначки, декілька ідей. Для них потрібно лише патички помалювати відповідними фарбами і позагинати, приліплюючи, де треба, добрим клеєм.

Як Вам сподобалися веселі метелики, кошичок із "квітами", цукерки-"лизакі", або старовинний ключ на ланцюжку? Спробуйте їх зробити.

Пластовий табір — це може бути зреалізовання наших ідеалів

Я сиджу нерухомо в стухлій, замкненій кімнаті. Дивлюсь на чотири стіни. Виглядаю через вікно, як із в'язниці, і затикаю вуха від монотонного голосу професора.

Мої думки линуць далеко поза межі мого тіла і спиняються на пластовому таборі. Перед моїми очима розкішна зелень, сосновий ліс, лагідні гори, повний місяць на небі, іскри у темноті та освітлені ватрою обличчя.

Чую шелест дерев, що ними колише вітер, чую шум бистрого гірського струмочка, що переливається поміж каменями, ритмічний стукіт сокири, ранню пісню пташок, металевий звук лопати і завзятий спів захопленого юнацтва десь далеко-далеко...

Відчуваю теплоту гарячого сонця вдень і спільного вогника вночі. Свіжий вітер і запах соснових дерев відсвіжує мене...

Як я хотіла б там справді бути!

Що я тут роблю, коли моє серце тягне мене кудинде? Я належу до табору, до природи і юнацького гурту.

Часто ми мріємо про якесь ідеальне життя. Читаємо тепер багато про молодих людей, які відвертаються від теперішніх вартостей цивілізації та йдуть у природу шукати кращого життя для себе і своїх дітей. Вони розчаровані нинішнім зматеріалізованим, нервовим життям і бачать, що гроші і всяка вигода не приносять справжнього щастя, сатисфакції і спокою. Вони відкидають ці фальшиві ідеали і починають собі будувати нове жит-

тя на підставі давньої моралі: чесноти, природности, ощадности, солідности, тяжкої праці й братерства. Тікають із занечищених, переповнених величезних міст до господарства на фармах.

Я сама часто думаю і журюся станом нашого світу та попадаю в депресії. Я відчуваю, що щось є зле, коли бачу дороги переповнені смердячими автами, людей, які мандрують годинами по крамницях і не знають самі, чого шукають; зіпсуття, неморальність і жахливу жорстокість на телевізії і на фільмах; неощадність і брак оцінення матеріальних засобів, особливо харчів, брак пошани для Бога і природи та низький рівень культури.

Я думаю про тих усіх людей, які живуть у бідності і не мають того, що я маю — Пласт.

Пласт дає знамениту можливість виробити характер. Вліті, у таборі, ми можемо багато навчитися і пережити. Ми є в природі, ми працюємо і багато самі собі робимо, ми зустрічаємо інших українських дівчат і так збагачуємо себе, ми вчимося ощадности і терпливості і як давати собі раду; і, може, найважливіше — ми набираємо більше української ідентичности й почуття приналежности до якоїсь групи. Ми знаємо, хто ми і звідки походимо. Наша культура тримає нас разом — але ми мусимо її плекати.

Пл. розв. Люба Гавур

"Бистрий слимак", газетка Школи Булавних" із 1974 р.

У С М І Х Н И С Ь...

ІЗ МАТУРАЛЬНИХ ЗАВДАНЬ У ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА

"Людина живе і вмирає. Від одної народжуються діти, а від другої — безсмертні вірші".

**

"Вірш написав багатогранний і многонаціональний поет".

**

"Поема дуже стисла. Поет не перевантажує її словами, а пише легкодоступним язиком".

**

"У ліриці автор не має права гнатися за великою кількістю фактів".

**

"Лірика — це образ інтимного життя поета, але не всього, а поет вибирає лише те, що може мати суспільне значення".

**

"Його твори були перекладені на всі мови, окрім рідної".

**

"Автор пережив особисту комедію".

ІСТОРІЯ

- Що таке монархія?
- Це коли країною керує король.
- А коли король умирає?
- Тоді керує королева.
- А коли вмирає королева?
- Тоді — валет.

“ЮНАК” ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ З ТАБОРІВ

Ваші привіти з таборів, Дорогі Подруги і Друзі, радісно вітаємо, бо з них вичитуємо про таборовиків, провід, місце табору й про життя у таборах. Яка це гарна традиція у нашому пластовому житті, — надсилати привіти. Гарно, що Ви не забуваєте про привітання для свого журналу. Перелік привітів у “Юнаку” — це цінний матеріал для майбутнього дослідника таборування у Пласті. Дякуємо сердечно за пам'ять і за приємність, яку нам дають Ваші привіти. Скоб!

Редакція і Адміністрація

● “Єдність і сила” табір УПО в Лос Анджелес вітає рисунком сонця і гір з підписами проводу і учасників.

● Табір УПО ім. Романа Шухевича на Верховині (25-ий пластовий табір у Великобританії) шле привіт із підписами проводу й усіх учасників та ілюстрацією лави зайців з булавами в руках.

● Табір УПО-ок ім. Одарки Гусак, Табір УПО-ів “Пісня і праця” і Табір УПН “Зачарований ліс” на Гохланді в Німеччині — всі три табори Крайової Пластової Старшини в Німеччині вітають “Юнака” підписами проводу й учасників.

● “Лісова Школа” дружно вітає “Юнака” й Читачів від проводу і учасників. На привіті оригінальний напис Лісова Школа, якого окремі букви — це частинки галузки, чотири символи пластового гасла, символ табору й підписи проводу та учасників.

● Пластова Група в Римі надіслала привіт з нагоди святкувань Святого Року з великою кількістю підписів учасників цих святкувань.

● Зустріч новацьких виховників США вітає фантазійною хаткою у дуплі, підписами учасників і монтажем знімків.

● Делегація Пласту на Ювілейній Зустрічі Мадярських Скавтів прислала привітання на мадярській ювілейній картці.

● Табір гурткових “Золота Булава” на “Пластовій Січі”, Торонто, прислав привіт з підписами проводу й учасників.

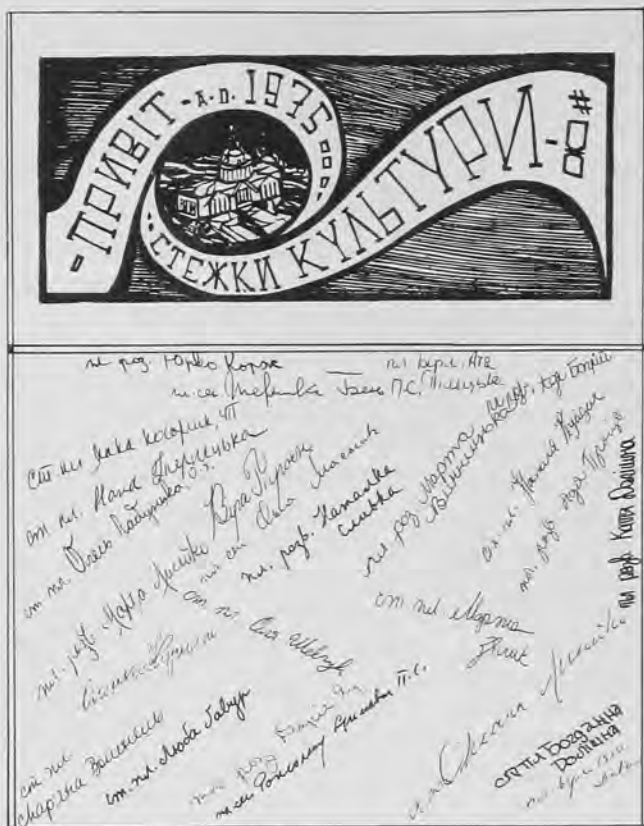
● “Хотіли б ми знати” табір вишколу братчиків і сестричок на “Писаному Каміні” вітає малюнком багатьох символів (кола, сонця, квітів), і багатьма підписами.

● Гірсько-мандрівний табір “Побратимів” пластунок і пластунів вітає рисунком гір, смерічки і шатра й підписами учасників.

● “Стежки Культури — 8”, Вашингтон, США, надіслали привіт з гарно оформленою заставкою, а на ній рисунок Білого Дому та підписи учасниць і учасників.

● “Берег чекань” — табір УПО-ів на Бобрівці, США, вітають усі учасники. Мотто табору слова з поезії В. Симоненка “Ти є людина”, назви гуртків пов'язані із В. Чорноволом, В. Морозом, Л. Плющем, Ю. Шухевичем та І. Дзубою.

● Окружний виховний табір УПО-ів “Білогоща” на “Новому Соколі”, США, вітає гарно оформленим знаком хреста, що його бережуть два вояки з підписами усіх учасників.

● Табір УПО-ок “Слідами Героїнь Кінгірі” у Рік Жінки, “Вовча Тропа”, Іст Четгем, США, вітає рисунком символу хреста, 500 героїнь і підписами всіх учасниць.

● “Дажбожі Внучки”, табір УПО-ок на “Новому Соколі”, Воффало, США, прислали прибіт з малюнком Дажбога і підписами проводу й учасниць.

● “Іскра Волі”, табір УПО-ок на оселі “Писаний Камінь”, Клівленд, США. Привіт гарно оформлений, підписаний проводом і всіма учасницями.

● “Скажи нам, веселко!” — табір УПН-ок на “Писаному Каміні”, Клівленд, США, переслав малюнок веселки, неба, а на ньому птахи й сонце, що заглядає в зелену траву й квіти. Підписали тільки провідниці без новачок.

[illegible]

ОКРУЖНИЙ ВИХОВНИЙ ТАБІР
УПЮ-іВ

● "Хто відважний, хай їде з нами!" табір УПУО-ок на "Воврівці", США, вітає українським прапором, двома колосками й підписами проводу й учасниць.

● "А6ігібі III 1975" табір 3-го Куреня УПЮ-ів Станиці Торонто вітає карткою з просторів первісної природи в Канаді. Табір відбувався серед озер і лісів.

● "Золотий простір" табір УПЮ-ок "Вовча Тропа", Іст Четгем, США, вітає підписами усіх учасниць, рисунком сонця, смерек, шатра і двох ніг, що виринають із шатра.

ПРИВІТ
big учасників
Зустрічі
НОВАЦЬКИХ
БУХОВНИКІВ
1100рк. IV.12.75

● "Іскри серед снігів" — Табір УПЮ-ок на "Вовчій Тропі", Іст Четгем, США, надіслав привіт із дуже оригінальним написом назви табору і якогось шифру, що його ми не розгадали.

● Вишкіл юнацьких виховників, 1975, вітає підписами проводу й учасників, сільветками дерев, ватри й юнацтва заслуханого у "золото слів, що лились" біля вогнища.

● "На хвилях мрій" — табір 10-го Куреня УПЮ-ок Пластової Станиці Торонто, що таборував на водах і серед дерев, вітає ілюстрацією плавби юначки у човнику й підписами учасниць та проводу.

● "Над туманом луна" — табір 12 Куреня УПУО-ок Пл. Станиці Торонто, який відбувся біля Равнд Лейк, вітає гарною ілюстрацією шатра, дерев і підписами проводу та учасниць.

● "Об хвилю веслом" — табір 16 Куреня УПУО-ок Пл. Станіці Торонто, з-над вод і з лісів прислав привіт у формі риби з рухливим ротиком, довкола якої підписи проводу та учасниць.

КУТОК МОЛОДШОГО ЮНАЦТВА

ТВІР ШОСТОГО ДНЯ

Коли тільки був сотворений пес, він полизав руки доброго Бога, а добрий Господь погладив його по голові.

— Чого бажаєш, собачко?

— Пане, добрий Боже, я хотів би поселитися в Тебе в небі, на солом'яній маті перед дверима.

— Зовсім певно, що ні! — відповів Господь. — Я не потребую пса, бо ще не сотворив злодіїв.

— Коли ж Ти сотвориш їх, Господи?

— Ніколи. Я втомився. Ось уже п'ять днів, як працюю, час мені вже відпочити. Ось маєш, сотворив я тебе, собако, моє найкраще сотворіння. Краще мені залишитися на цьому. Якщо я продовжуватиму творити, я готовий ще змарнувати своє діло. Іди, собако! Іди швидко, поселися на землі. Іди й будь щасливий!

Пес важко зідхнув:

— Що я робитиму на землі, Володарю?

— Ту будеш їсти, пити, схрещуватись і множитись.

Пес зідхнув ще сумніше.

— Чого ж тобі треба більше?

— Тебе, Пане мій, Володарю! Чи не можеш ти також поселитися на землі?

— Ні, — відповів добрий Господь, — ні, собако! Я запевняю тебе. Мені неможливо поселитися на землі тобі для товариства. Я маю інших підганяти. Небо, янголи, зорі, я запев-

няю тебе — це все великий клопіт.

Тоді пес похнюпив голову й почав іти. Але він повернувся:

— Ах, якщо б тільки, Пане, добрий Господи, якщо б тільки був там хтось на твою подобу!

— Ні, — відповів Господь, — немає там.

Пес зробився зовсім малим, зовсім непомітним і просив ще більше:

— Якщо б ти захотів, Господи... Ти міг би все спробувати.

— Неможливо, — відповів добрий Бог. — Я зробив те, що я зробив. Моє діло закінчене. Ніколи я не сотворю сотворіння кращого за тебе. Якщо я і сотворю сьогодні когось іншого, я відчуваю в моїй правій руці, що він буде невдалий.

— О, Пане, добрий Боже, — відказав пес, — це нічого, що він буде невдалий, щоб тільки я міг іти всюди за ним і лягати перед ним, коли він зупиниться.

Тоді Господь, захоплений, що сотворив таке добре сотворіння, сказав до собаки:

— Іди! Хай станеться за твоїм бажанням!

І, повернувшись до своєї робітні, сотворив людину.

— — — — —

Н. В. Людина, розуміється, вийшла невдалою. Добрий Бог це добре сказав. Але пес дуже задоволений.

Марія Ноель

ЩО ДУМАЮТЬ МОЛОДШІ ЮНАКИ?

Один із впорядників наймолодшого гуртка юнаків дав своїм юнакам декілька запитів, на які вони мали відповісти щиро та відверто, навіть не підписуючи відповідей.

Їхні відповіді напевно цікаві для інших юнаків і юначок і тому їх подаємо та просимо наших молодших читачів написати до нас, з чим вони погоджуються, а де думають інакше.

Питання ч. 1: Чому я є в Пласті? — Відповідь усіх подібна: "Бо люблю Пласт і багато моїх товаришів є пластунами".

Питання ч. 2: Що найбільше мені подобається в Пласті? — Відповідь: "Пластові табора й товариство".

Питання ч. 3: Чи читаєш "Юнака"? —

Відповідь: 2 юнаки "так", а 5 "часом".

Питання ч. 4: До якого табору хочеш поїхати? — Відповідь: 5 юнаків "до спеціалізаційного", а 5 "не знають".

Питання ч. 5: Чим хотів би бути в Пласті? — Відповідь: 2 юнаки "впорядниками", а 5 "не знають".

Питання ч. 6: Що хочуть мати на сходинах? — Відповідь: 5 юнаків "практичні заняття", 2 "не знають".

Питання ч. 7: Які є гурткові сходини, задовгі, закороткі і т. д.? — Відповідь: для всіх вистачальні.

Питання ч. 8: Чому йду на сходини й збірки? — Відповідь: 5 юнаків "бо це мій обов'язок", 2 "бо батьки кажуть".

Пл. сен. Маріян Маренін

ВИБИРАЄ ВАШ ГУРТOK НАЗВУ АБО ХОЧЕ ЗНАТИ ПРО ВОВКА?

ВОВК (по латині: *Lupus*).

Вовки живуть у добре зорганізованих гуртах. Хоч розміром вони малі, та полюють на сильного мускусного вівцебика (по-англійському "маск-окс") або на швидкого довгоногого оленя ("карібу"). Однак вони звичайно нападають на молодих, хороших звірят. Те, що вовки полюють на слабих і хворих чи деформованих звірят, помагає стадові бути сильнішим. Полюють вовки завжди гуртом, бо один вовк не багато вполює. Спершу роблять пробний біг, щоб зорієнтуватися, де є молодий чи хворий звір. Тоді всі, як один, концентруються на жертві, аж змучений звір зупиниться.

Битва вовків з мускусними вівцебиками виглядає, мов старовинна грецька фалінга (сильно згуртована група). Вівцебики роблять коло. Досередини ховають молодих. Дорослі стають лицем до небезпеки, з опущеними рогами. Коли вовка спіймають на роги, тоді кидають його поза себе, а там черета топче його на смерть. Під час сухої зими вівцебик більше оборотний і хутро його дає йому добру оборону проти нападу, але коли є вогко і йде дощ, тоді хутро стає тяжке, а власник мало оборотний.

Вид вовків не робить відразу паніки у звірів. А якщо вовки вполюють якусь добич, то тимбільше стадо не втікає, тільки спокійно пасеться.

Коли вовк хоче нападати, то поводить ся так, як пес — опускає трохи голову додолу, плечі підносить вище, наїжує шерсть на хребті. Коли вовк держить голову високо, то немає ніякого алярму. Він не буде нападати.

У полярному підсонні, де умовини прожитку дуже тяжкі, вовки можуть жити лише завдяки своєму високому ступневі соціальної організації. П'ять до десяти вовків творять ловецьку групу. Це звичайно родина. Провідництво поділене між самцем і самичкою. Всі інші члени їх слухають. Територія їх полювання більша або менша, залежно від добичі: у тундрі це приблизно 200 квадратних миль.

Члени патрулю комунікуються між собою різними родами виття і так дають собі

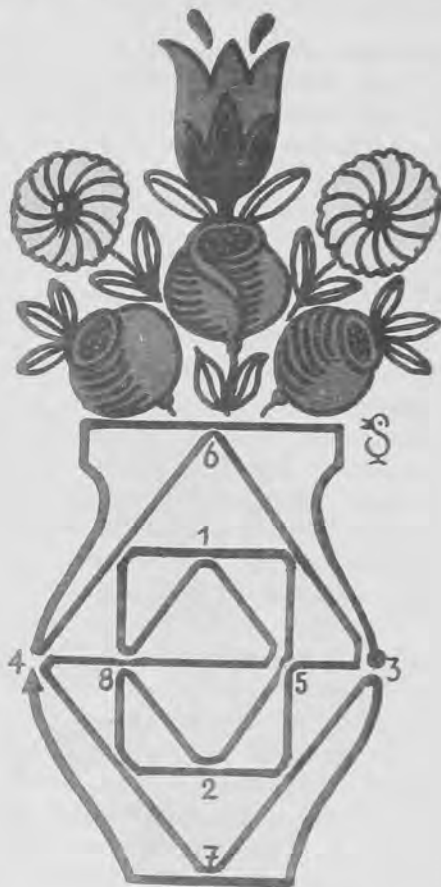
знати, де є добич.

Звичайно вовки є вірні одне одному ціле життя. Але про виховання молодих дбає цілий гурт — тічня.

"В дорогу з юнацтвом" ч. 4 (16)

РОЗГАДКИ

до рисункових загадок із ч. 9/1975

Ваза з квітами

Чи бачите різницю?

Якщо бажаєте допомогти
"ЮНАКОВІ",
складіть свій даток
НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"!

КНИЖКА НЕ ЛИШЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

Побачивши, що книжка, про яку хочемо говорити, має назву "Мій перший словник", напевно наші юні читачі з погордою подумують, що перший словник — це вже не для них!

А проте цей підручник — це найкращий помічник не лише для дітей, але і для юнацтва, а також для всіх старших, яким дороге плекання української мови і поширення знань слів та висловів.

Скільки ж разів нам, а особливо батькам чи виховникам, бракувало і бракує в розмові відповідних слів для окреслення предметів щоденного вжитку, як часто, зокрема в домашньому довір'ї, ми всі вживаємо висловів мовою країни нашого поселення, найчастіше англійською, яка своїми "драгсторами" і т. п. завоювала цілий світ. А вживаємо цих висловів тому, що, як пише пл. сен. Тоня Горохович у передмові до цього підручника, "діди теперішньої української молоді, будучи в їхньому віці, не лизали цукерка-лизака, не пекли м'яса надворі на жарівниці, а бабуні не сідали з накрученим волоссям під сушаркою й не мили посуду машинами". Бо в тих часах просто не було всіх тих технічних споруд у щоденному житті, так як ми всі їх сьогодні тут маємо.

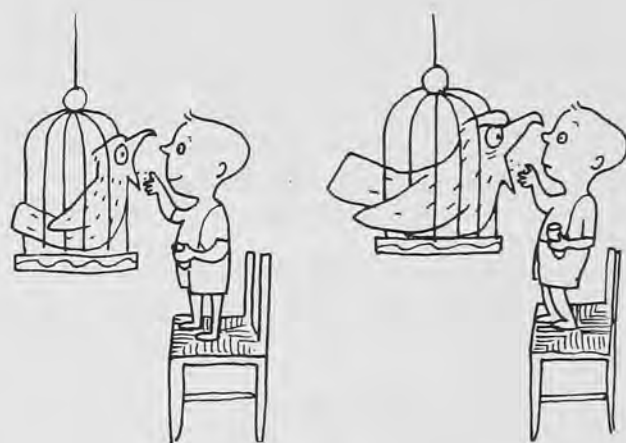
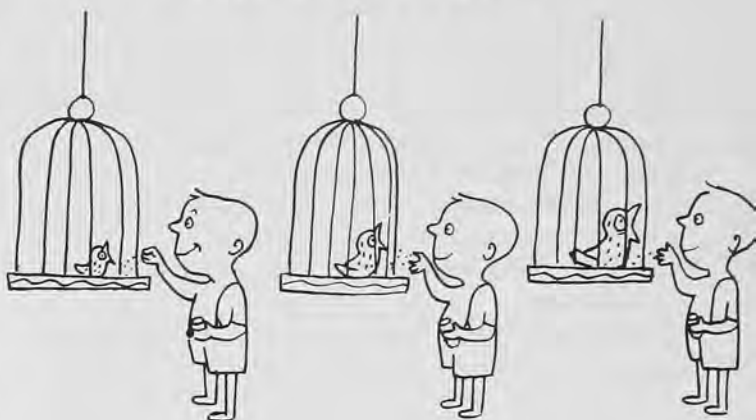
А саме у другій частині цього "словника" знаходимо з радістю окреслення або спроби окреслення українською мовою і хати та її модерного устаткування, і кухонного приладдя, городини, овочів, тварин, погоди, пір року, іграшок, машин, засобів щоденного транспорту — одним словом усього, що нас оточує і що нам потрібно знати, коли вживаємо постійно української мови.

"Мій перший словник" склав гурток матерів під проводом відомої всім пластунам виховниці, сл. п. пл. сен. Цюпи Паліїв. Ті, що працювали над ним, не могли краще вшанувати її пам'яті, як саме цим підручником. Напевно багато виховників і матерів із жалем запитає, чому цей "словник" з'явився щойно тепер, у 1975 році. Але на знання ні-

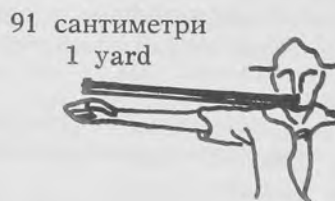
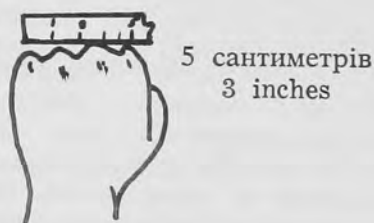
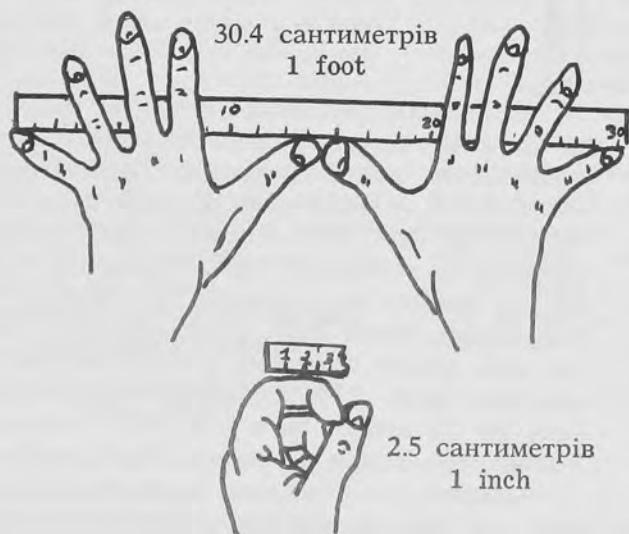
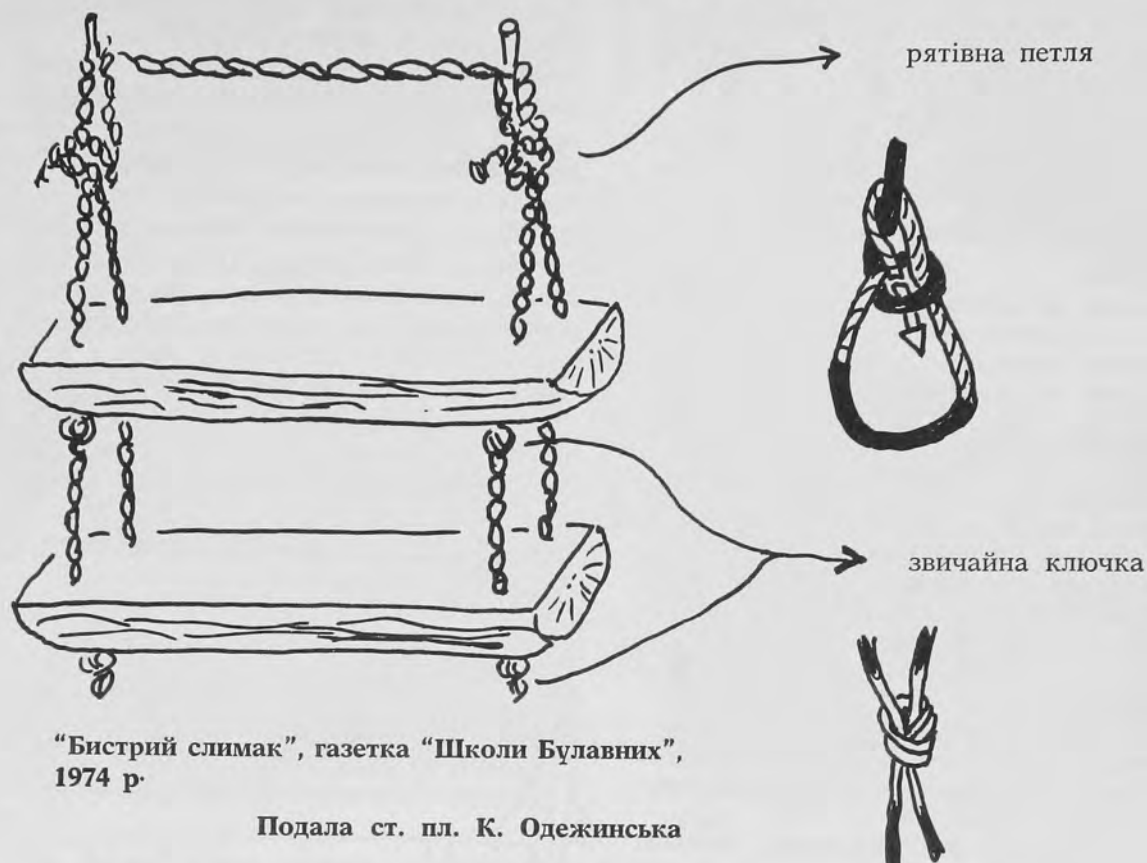
коли не запізно, а для наших читачів у юнацькому віці цей "словник" повинен бути таким невідступним підручником, як історія України чи "Життя в Пласті". А коли Вам, Дорогі Юначки і Юнаки, здається це соромом вживати, "як діти", підручника, що починається букварем, то знайте, що на моєму редакційному столі він лежить на почесному місці.

О. Кузьмович

БЕЗ СЛІВ...

ЯК ЗРОБИТИ САМОМУ ПОЛИЧКИ?

Ми звичайно не беремо із собою мірила до табору або на мандрівку, а часом зайде потреба нам дещо виміряти.

Ось легкий спосіб вимірів:

Що шість місяців треба виміри перевірити, щоб заповнити їх точність.

Подала ст. пл. К. Одежинська

Дарія Даревич

ІГРИ НА ВИРОБЛЕННЯ ЗМИСЛІВ

Вироблення дотику

Чия рука?

Всі юначки подають ліву руку одній, що має відгадувати, а потім те саме повторюється з іншими юначками, що відгадують, маючи зав'язані очі. Хто правильно відгадає всі подані руки, дістає хрестика.

Пізнай — хто це?

Юначка, яка має пізнати, найперше оглядає одіж усіх юначок, а згодом із зав'язаними очима має розпізнати юначок, доторкаючи їх руками і їх одіж. Можна пізнавати по волоссю, лицю тощо.

Вироблення слуху

1. Кім з ударами

Провідниця вдарає по черзі в стіл, шафу, стіну, книжку, підлогу та інші предмети. Гурток дивиться і слухає, а згодом відвертається і слухає цим разом удари, але в іншому порядку. Можна записувати відразу або при кінці. За правильне розгадання звуку давати по 2 точки, а за правильний порядок — по одній. Варіанти:

а) Розпізнай звук монет.

б) Розпізнай кинені предмети — напр., ключ, скло, черевик, шнур; дії дертя паперу, засвічення сірника тощо.

Одна з юначок, не бачучи товаришок, розпізнає їх по голосі. Юначки повторюють той сам звук, як вимовляють букву, склад, слово.

2. Пізнай по ході

Подібна до попередньої. Хід юначки мусить бути природний.

3. Гра Кіма з годинниками

Кожна юначка по черзі надслухує тикання 4-5 годинників. Гуртова чи провідниця гри дозволяє оглядати годинники. Після цього юначки відвертаються або зав'язують очі, а провідник гри прикладає до вуха ті самі годинники в іншому порядку. Відгадати, в якій черзі були подані годинники.

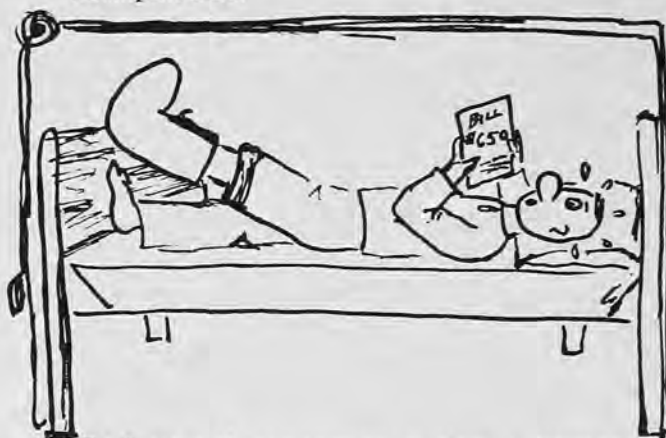
4. Сліпий ловець

Треба бодай 15 учасників. Учасники беруться за руки і творять коло навколо однієї юначки, що має зав'язані очі.

На свисток ця юначка біжить і намагається зловити котрогобудь члена гуртка у звені.

Не можна розривати звена, але воно може рухатися, достосовуючи свою позицію до місця, де є юначка із зав'язаними очима, утруднюючи їй ловлення. Коли вона когось зловить, коло затримується, а юначка доторком рук намагається пізнати спійману. Дозволено вгадувати ім'я двічі. Коли вгадає, вступає в коло, а гру продовжує зловлена.

Чи Ти колись був кинений у сірий гіпс і лежав у ньому довго, спокійно, не дихаючи і не розплющуючи очей? Ти чув, як десь далеко, напевно не в тій бочці, де Ти лежав, гуділи сирени, сповіщаючи про багрянну пожежу десь у нашому місті. Але це було так далеко і пожежа була, напевно, тільки сіра. Коли сонце сходило, Ти був тільки свідомий, що Твій годинник перескочив ще один день, але Ти не бачив сонця і не чув, як воно огріває бляху Твоїї бочки. Ти напевно знав, що десь хтось лютий на Тебе за те, що Ти колись робив. Тепер він кидає на Тебе пурпуровим камінням, але воно також сіріє і всякає з плескотом у м'який гіпс. Коли хтось на Тебе засвітить помаранчевим рефлектором і почне вибивати спів морзеткою, Ти чуєш безфарбне булькотіння, яке, може, є смішне, але ніколи — помаранчеве.

Твої пальці рухаються у гіпсі і милуються його сметанковою гладкістю. Нема шорсткої цегли, яка подряпала б Твою шкіру і виступала б із Тебе кров. Ти ніколи не трясешся, бо Твій гіпс огріваний електричною ковдрою до найкращої температури для мріяння. Ти лежиш під своїм гіпсом довго — багато ночей, може днів — хто знає — і таке все сіре, тільки годинник у Твоїй кишені перевертає роки. І Ти щасливий своєю сіризою, бо Ти ніколи не є голодний і червоно-зелені рефлектори не разять Твоїх очей.

Одного дня я похитав головою, щоб знайти собі вигідніше місце в бочці. Чомусь, я не знаю чому — я думав над тим, але не знаю, чому я розплющив очі і побачив жовто-червоне коло летючого сонця. Я виприснув з гіпсу і почав бігти босий по склі за сонцем. Мені кажуть, що я ніколи не добіжу до сонця. Але я волію кривавити свої ноги, ніж вертатися до сірого гіпсу.

ХРОНІКА

СВЯТА ЮРІЯ — СВЯТА ВЕСНИ

Хоча Свято Юрія припадає на день 6-го травня, у США увійшло у звичай використовувати до цьо-

Хорунжі 3-го Куреня ім. І. Мазепи віддають почесь.

го т. зв. "довгий кінець тижня" при кінці місяця травня. І як кожного року, так і цього вся пластова молодь на терені США відзначила день свого Патрона на своїх оселях чи просто серед природи, забавляючись тереновими іграми, втішаючись першим таборуванням після зимових місяців та переживаючи чар святочних ватер. Ось перегляд цих свят:

"ЗЕЛЕНИЙ ЯР" — ПЛАСТОВА ОСЕЛЯ БІЛЯ ДІТРОЙТУ

(За дописом пл. сен. Михайла Бажанського)

У суботу, 24 травня в полудне почали приїздити на Оселю юначки і юнаки. Бралися пильно до будови ватер або розміщувалися в куренях-будинках... По тих основних працях розтаборення і підкріплення у гарно прикрашеній ідальні, на площі між двома таборами — хлоп'ячим і дівочим — відбулася перша збірка, до якої станули станиці і склали звіт доповідні перед своїм проводом: станичним

із Воффало — пл. сен. Ярославом Пришляком, Рочестеру — пл. сен. Любомиром Шміглем, Клівленду — пл. сен. Володимиром Базарком, Чикаго — пл. сен. Ярославом Ганкевичем і загальним к-том Свята, станичним Дітройту — пл. сен. Степаном Феденком. Збірку проводив бунчужний, ст. пл. Юрій Маринюк. Наказ відчитала писарка, ст. пл. Дарія Гаврилюк. До звіту стануло 178 юначок і 129 юнаків. Коменданткою підтабору юначок була пл. сен. Люба Маринюк, бунчужною ст. пл. Зірка Смальстоцька. Комендант підтабору юнаків — пл. сен. Всеволод Гнатчук, а бунчужний — ст. пл. Андрій Филипович. По наказі, піднесенні прапорів і відспіванні гімну пластуни й пластуни негайно відійшли до спортивних змагань, якими керувала комісія, що її очолював інж. Микола Лаврин. По вечері відбувся конкурс мистецької самодіяльності під проводом пл. сен. Мирослави Михалович, а потім товариська вечірка, на якій грала

Дефілює 9-ий Курінь УПО ім. Святослава Завойовника

Роздача спортивних нагород на закінченні Свята Юрія. Фото: пл. сен. Богдан Михайлів.

оркестра під проводом пл. розв. Романа Скипакевича. Господарем її був Мирон Воронович.

Великою атракцією для учасників Свята був приїзд Начального Пластуна, який появився вранці другого дня в асисті пл. сен. Степана Щуровського. Юнацтво знало, що на них дивиться найвищий пластун, і це дуже впливало на покращання пластової постави і виконності обов'язків.

У неділю Службу Божу відслужив пластовий капелян, о. крилошанин Іван Прокопович, який виголосив відповідну до дня і незвичайно зрозумілу для молоді проповідь. Пізніше, передодняний у пл. однострій, взяв активну участь у відправі, присвяченій 25-літтю смерті ген. Тараса Чупринки, 25-літтю існування пл. станиць у США; віддано шану нескореним і засудженим в Україні, імпрезою в цілості, яка проходила під гаслом "Ви не самі — ми духом з Вами".

Одним із краших моментів Свята, по дефіляді перед Начальним

Пластуном, було внесення таблиць з іменами нескорених засуджених советським режимом в Україні, на що споглядав з бронзи вилитий Тарас Шевченко, прикутий до скельної брили на терені сусідньої оселі "Діброва". Молодь несла відповідні таблиці із знаменними словами-гаслами засуджених, а пластуни прибивали їх на видному місці, поруч портрету Т. Чупринки, на приготовленому знаку тризуба.

К-т зустрічі, пл. сен. Степан Феденко, представляючи станичних, привітав Начального Пластуну і попросив його до слова. Начальний Пластун, нав'язуючи до частини гасла Свята, виголосив миле, дружнє слово привіту і висловив радість із такого досягу і духової єдності нас із Рідною Землею та Австралією, яку він недавно відвідав і від пластунів якої передав привітання. Від Кр. пластової старшини вітала всіх пл. сен. кер. Слава Рубель.

У тій частині Свята Весни напевно найбільш гордими були новаци, яким Начальний Пластун давав новацьку хустку.

Після обіду новацтво мало ігри й забави під проводом Ярослава Дужого, а майже сотня юнаків і юначок продовжала спортові змагання. Друга сотня вийшла під проводом пл. сен. Євгена Михаловича на теренову гру, в якій було багато ідеологічного і практичного пл. матеріалу.

Увечорі при ватрі відбувалася незвичайно цікава програма. Ватру запалив Начальний Пластун символічним вогнем пл. єдності, привезеним із відвідин пластунів у Австралії, в асисті станичних п'яťох пл. станиць. Програму приготувала пл. сен. Оля Дужа разом із членами свого куреня "Нові Обрії", а провів її пл. сен. В. Базарко. Пл. сен. С. Рубель провела іменування вірлиці і двох скобів. Юнацтво складало пл. присягу і були іменування розвідувачів (-ок).

Третього дня після закінчення ігор і точкування почалась ліквідація таборів. Надано ряд нагород, за точкуванням, яким відав пл. сен. Ігор Король. Чаші за нагороду першунства подарувала Українська Кредитова Кооператива "Самопоміч" у Дітройті. Вона ж,

через свого представника, інж. Сергія Лазуренка, склала з цієї нагоди також даток у сумі 250 дол. на пл. журнал "Юнак".

Загальне точкування дало такий вислід: перше місце — Дітройт, друге — Рочестер, третє — Чикаго, четверте — Боффало, п'яте — Клівленд.

Треба ще додати, що улади куреня "Лісові Чорти" дуже спричинилися до порядку в таборі і поза табором. Вони теж мали нічну службу, що давало запоруку спокійного відпочинку для молоді. Провід у цьому був у руках пл. сен. Грушкевича. За медичну опіку відповідав пл. сен. Роман Рудницький.

Станиці Філадельфія, Честер і Елізабет відбули спільне Свято Юрія в стейтовому парку. Свято підготували й провели члени куреня "Орден Хрестоносців". К-том був ст. пл. Юри Пазунок, к-ткою пластунок ст. пл. Ярка Коморовська. У програмі були: розтаборення, теренові ігри, прохід по лісі — в суботу, Служба Божа, теренова гра — в неділю, спорт — у понеділок. У суботу відбулась ватра з веселою програмою, в неділю з поважною, в часі якої слово про Романа Шухевича — ген. хор. Тараса Чупринку мав пл. сен. Мирослав Лабунька, ОХ.

Пластова Станиця в Трентоні відбула Свято Весни у себе в Трентоні. Свято відбулося в понеділок, 26 травня ц. р. на площі біля домівки. Комендантом був станичний, пл. сен. Іван Гафткович. У програмі були: теренева гра, спортові змагання і ватра.

Крім пластунів, на Святі були їхні батьки, головні члени місцевого гуртка Пластприяту, які зайнялись прохарчуванням учасників Свята.

УЧАСТЬ СЕМ-ПЛАСТУ В ТЕАТРАЛЬНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Драматургічна діяльність в Українській Семінарії в Римі зачинається звичайно традиційною академією з нагоди свята Непорочного Зачаття.

Розуміється — ми, пластуни, не лишасмося на маргінесі подій і також стараємося дати свою лепту для успіху академії. В оркестрі нас є аж п'ятеро: пл. уч. Я. Білоус з Торонта грає на сурмі; пл. уч. М. Хомин і І. Левицький, обидва з Торонта, — на скрипках; пл. уч. Ю. Горасцький із Філадельфії — на супровідній гітарі; пластприят Небо — на бас-гітарі. До нашого репертуару входять різні жанри музики: народні пісні, сучасні міжнародні модерні пісні і т. п.

Цьогорічна академія вдалась напрочуд гарно. Горасцький і Хомин приложили багато зусиль для естетичного і природничого прикрашення сцени. Це знання вони винесли із літніх таборів, де вони не раз перебували. Це вже один плюс для наших таборів!

По відзначенні свята треба приготувитись до Різдва і до коляди-вертепу. Текст для драматичного представлення різдвяної містерії ми одержали від М. Петровича з УКУ. Його батько списав із пам'яті вертеп, з яким він ще замолоду ходив по селах у Галичині. Із сцени вирішили зробити українську кімнату, а господарями мали бути глядачі. Еге ж, а хто знає, як точно виглядала одна хата в Україні? Ми ж усі народились на чужині.

Зі сценою ми добре впорались, тепер треба присвятити багато часу пробам. Пластприят Небо був нашим режисером. Горасцький, для всіх Юрій, отримав роллю пастуха; Я. Білоус — янгола; М. Хомин — жида; Р. Хомин — царя. Пробусмо, і все йде, як по маслі. Нараз грім з ясного неба! Хомини мають їхати до тітки в Німеччину. Треба підібрати інших "акторів". Небо взяв роллю жида Йойни і, правду сказати, дуже добре її виконував, і ми себе питали, чи він тільки вдає, чи то йому так природно йде!

Нарешті прийшов день коляди! Бракує тільки соломи, тому ми звернулись до УКУ, і вони нам

дали цілий бушель! Годину перед колядою ми прибирались, і тут знову виникли труднощі: вуса та борідки не причіпляються! Клей поганий. Якось слиною дали собі раду!

Заля вщерть виповнена. Заколядували перше сестри, відтак наші старші брати з Великої Семінарії. Всі з нетерпеливістю вичікують нашого виступу. Відслонились завіси, і всі охнули з подиву: декому може й сльоза покотилась... От кімната прибрана на Різдво, як колись було в Краю!

На сцену вийшов циган із звязкою, відкта пастухи, янгол, царі, Ірод із своїм почотом і... жид Йойна. Ще не ввійшов на сцену, а всі вибухали сміхом. Мав він чудові "коралі" з... часнику і ковбаси! Казав, що аж "сто вовків" за ним гнало! Вкінці виявилось, що не сто вовків бігли за ним, але... мишка.

Всіх вертепників по "драмі" нагороджено бурхливими оплесками.

Минула коляда і відразу "Веселий Вечір", або по-нашому "варіатський вечір". Це одинокий раз у році, коли семінаристи можуть на сцені виробляти всілякі "культурні дурниці". Не диво, що всі хотіли виступати в чомусь. Вечір полягає у жартах, скетчах, іграх, практично у всьому, що може викликати в глядача "нестримний сміх".

Наш модерний квінтет "К.5.К.", що зараховує до свого репертуару всілякі ("big hits"), заграв нам отакі пісні: "Уу браво рагаццо", "Ель Кондор", "Червону руту", "Ля Пйоджджа", "Невер" і "Обляді, обляда". В цій квінтеті, між іншими, грають Юрій і Небо: супровідна гітара і бас-гітара.

Було багато скетчів. Найсмішнішими були "Боксери століття".

Крім того, дуже гарно вдався скетч старших "Дві п'яниці" і "Пасташутта".

Майже всі скетчі і жарти взяті із сумівських і пластунських ватер.

Самі хлопці приходили і зголошували: "Коли я був у таборі, то при ватрі ми зробили такий скетч..." і розуміється, він мав змогу виступити у його "улюбленому". скетчі. Тому, Дорогі Читачі, зберігайте те все, що робите в та-

Пробя вертепу. Пл. уч. С. Білоус з Торонта — Янгол, а в ролі пастуха пл. уч. Ю. Горасцький з Філадельфії.

борах чи то при ватрі, чи при теренових іграх. Все вам колись придасться, як "не тепер, то в четвер".

Вечір пройшов гарно і "смішно". Пані А. Білоус підступила до нашого пластприятного режисера і йому сказала: "Дякую за те, що вся ваша група дала мені можливість пережити так щасливо цей вечір. Відколи я залишила гайскул, я ніколи в моєму житті так не сміялась, як нині". (Вона приїхала на свята відвідати своїх синів).

Інтерпретуючи наші думки, він дав таку відповідь, що мала б бути відповіддю кожного пластуна: "Приготувати такий вечір не легко. Багато свого вільного часу ми мусіли присвятити на пробі. Ми це все зробили, щоб задовольнити всю спільноту, головню менших. Питаєте за нашою нагородою? Ми відчуваємо велике внутрішнє задоволення тому, що ми пожертвували для інших, і тому, що інші зуміли оцінити весь наш труд".

По "Веселому Вечорі", здавалось, закінчиться наша театральна діяльність, та де там! Хотіли ми на восьмого лютого, день "Карна-

валу", приготувати театральну виставу. Ми мали всього лиш півтора місяця. Трошки замало, але не пошкодити поспробувати.

Вибрали "Три голови в пошуках за одним капелюхом" С. Скаландріса. Це комедія в трьох діях. Яка була наша участь у тому театрі?

Пластприят Небо — режисер, М. Хомин — суфлер, Ю. Горасцький виступав у ролі Патака.

Наш режисер був "немилосердний"! Кричав на весь голос, якщо щось не виходило добре. Все мало вийти точно!

8-го лютого. Зранку було трохи школи, а по обіді традиційні карнавальські ігри: біг у мішках, змагання в "мюзікал черс", перегони з бульбою на голові, із запаленою свічкою і т. д.

Увечорі вся наша спільнота із запрошеними гістьми зайшла до заздалегідь приготовленої театральної залі. О п'ятій годині точно почався наш виступ. Всі події розвивались плинно: не заскоро, не заповолі. Публіка задоволена. Закінчили ми о пів до восьмої: понад дві години тривав наш театр! Розуміється, присутні нагородили нас рясними оплесками.

Під ту пору приготуємося до виступу в італійській телевізії з двома нашими танцями: "Запорожець" — старші і "Чумак" — найменші, але про це ми ще напишемо.

Тепер наближається кінець шкільного року, опісля іспити, вакації і... табори! Кожний з нас, слідячи підручник "Життя в Пласті", приготується скласти всілякі пробі. Один з нас так зав'язався шнуром, що ми мусіли "відв'язати" його з всіляких вузлів!

Заохочуємо Вас взяти участь в усьому тому, що може допомогти вам розвинути вашу особистість, індивідуальність, як от театри, сценки, ватри і т. д.

С К О В !

Пластприят Небо — Рим
пл. уч. Ю. Горасцький —
Філадельфія
пл. уч. М. Хомин — Торонто

Рим 12. 5. 1975.

*big hits — широко популярні вдалі пісні.

**СВЯТОЧНІ СХОДИНИ
43 КУРЕНЯ УПЮ ІМ. ГЕРОІВ
КРУТ В БАЛТІМОРІ, Мд.**

Як в минулих літах, так і цього року дня 23 лютого ц. р. зібралися всі члени 43 Куреня УПЮ ім. Героїв Крут, wraz із своїми провідниками, на Святочні Сходини, присвячені нашим славним Героям Крут, які дня 29 січня 1919 р. в числі 300 молодих студентів, стали до боротьби проти шість тисячної большевицької армії. Зв'язковим 43 Куреня ім. Героїв Крут є ст. пл. Орест Ганас, а курінним є пл. розв. Андрій Ганас. Святочні Сходини почалися о год. 12 полудня. Всіх учасників Святочних Сходин wraz із пластовою молоддю було 60 осіб.

Сходини відкрив зв'язковий 43 Куреня ст. пл. Орест Ганас. Курінний пл. розв. Андрій Ганас пригадав історію постання 43 Куреня і подякував д-рові Омелянові Дерієві за уфундування гарного прапора для куреня. Пл. прих. Юрій Мудрий відчитав листу поляглих героїв студентів дня 29 січня 1919 року під Крутами, після чого бунчужний свята ст. пл. Орест Ганас

зарядив одно-хвилинну мовчанку в честь поляглих. Рій новачок "Лисички" під проводом виховниці ст. пл. Ліди Сушко віддеклямували вірш "Три сотні під Крутами". Після того поодинокі члени 43 Куреня УПЮ ім. Героїв Крут відчитали історію постання студентської сотні в Києві, її від'їзд до бою під Крути, хід бою, згадали про панцирний поїзд, який охороняв бійців, московський полон, величній похорон поляглих героїв в Києві та наслідки героїчного бою під Крутами для дальшої боротьби за волю України.

На кінець свята трьох новаків — Адріана Сушко, Андрій і Петрусь Хархаліси віддеклямували вірш "Крути".

Святочні Сходини пройшли з повним моральним успіхом. Той факт треба завдячувати провідникам та виховникам української пластової молоді в Балтіморі, Мд., які віддано опікуються та виховують молодь бути добрими християнами та добрими українцями,

за що належить їм щира подяка від батьків та всіх пластунів.

Пл. розв. Андрій Ганас
Курінний 43-го Куреня
УПЮ ім. "Героїв Крут"

Без слів...

ЦЬВІР!

ПЛАСТУНИ США НА ЧЕТВЕРТИХ СПОРТОВИХ ІГРИЩАХ

У червні цього року відбулися четверті з черги Спортові Ігрища молодих українських спортсменів у США, які цим разом провело Спортивне Товариство "Чорноморська Січ" із Ньюарку, Н. Дж. В Ігрищах взяло участь понад 250 молодих спортсменів із п'ятиох українських молодечих і спортивних організацій у США.

Ігрища відбувалися впродовж двох днів на оселі СУМА в Елленвілл, Н. Й., на спортовому майдані і були присвячені 60-річчю Українських Січових Стрільців, 25-річчю героїської смерті сл. п. ген. Тараса Чупринки — пл. сен. Романа Шухевича і 25-річчю Української Спортової Організації "Тризуб" у Філадельфії.

На Ігрищах відбувалися змагання у копаному м'ячі, відбиванні і легкій атлетиці. Цю останню ділянку вів ст. пл. Любомир Білик — спортовий референт Крайової Пластової Старшини в США.

Пластуні показали себе найкраще у легкоатлетичних змаганнях і добули ряд перших місць.

- Штафета 4×100 юначок: 1-ше місце Пласт, Нью-Йорк (Луцик, Мокрівська, Григорович і В. Чума) 1:03, 2-ге місце "Чорноморська Січ".

- Штафета 4×100 юнаків: 1-ше місце Пласт, Джерзі Сіті (Теличка, Тхір, Сірий, Кравченко) 54:2, 2-ге місце Пласт, Нью-Йорк.

- Штафета 4×100 чоловіків: 1-ше місце Пласт, Джерзі Сіті (Блетен, Райш, Білик і Мишло) 4:26.5.

- Штафета 4×100 жінки: 1-ше місце Пласт, Пассейк (Котляр, Бакалець, Бояр, Басняк) 6:22.5.

- Біг навпростець (чоловіки і юнаки): 1-ше місце Білик — Пласт, Джерзі Сіті, 2-ге місце Галібей — Пласт, Сіракуз, 3-тє місце Кравченко — Пласт, Джерзі Сіті.

- Біг навпростець (жінки і юначки): 1-ше місце Ковальчик — СУМА, Йонкерс, 2-ге місце Галібей — Пласт, Сіракуз.

У відбиванні 1-ше місце серед юначок добула дружина СУМА з Ірвінгтону, 1-ше місце серед жінок дружина Пласту з Пассейку, 1-ше місце серед юнаків дружина УСТ "Чорноморська Січ" з Ньюарку, 1-ше місце серед чоловіків також дружина УСТ "Чорноморська Січ".

За "Свободою" подала О. К.

СПОРТ ЧИ ПОГОНЯ ЗА СЕНСАЦІЄЮ?

Ми, пластуні, привикли трактувати спорт як конечну фізичну заправу, як вироблення м'язів, чесний змаг, а в першу чергу як приємність. Одним словом, для більшості з нас усіх роди спортів залишилися тим, чим вони були через віки від перших Олімпійських Ігрищ — чесною грою сили, заправи й витривалості.

Як інакше, однак, в останніх десятиріччях підходить до спорту модерний світ, як інакше навіть ті найкращі спортсмені-рекордсмени, які аматорство міняють на професіоналізм, силу й витривалість на підбадьорюючі наркотики, а чесний змаг на гроші. Але на цю тему можна б багато писати чи дискутувати. Сьогодні хочемо порушити ще інший аспект теперішніх спортів, а це нерозсудне наражування життя і здоров'я в погоні за сенсацією.

8-річний мотоцикліст?

Недавно "Нью-Йорк Таймс" подав обширну статтю на тему нового "спорту", який в останніх роках захопив сотні американських хлопців у віці від 6 до 15 років. Мова про перегони на т. зв. "малих мотоциклетах", які

мають мотори від 50 кубічних сантиметрів до 250 і досягають 13,000 оборотів на хвилину. Перегони відбуваються зовсім на засадах, прийнятих для дорослих — лише учасники жахливо молоді. Стаття описує перегони цього літа, що відбулися на звичайних дорогах Техасу (такі перегони відбуваються лише на звичайних дорогах і на землі, а не на автострадах), у яких брало участь понад 400 дітей. Переможцем і улюбленцем публіки був 8-річний ясноволосий хлопчина Джан-Джан, що досі виграв вже 45 перегонів і має шанси бути мистцем у США.

Читаючи про підготовку до таких перегонів, про всі їх небезпеки і про активну співучасть батьків малих мотоциклістів, насувається мимоволі питання, чи це спорт, чи лише погоня за сенсацією і грошми? І що будуть робити Джан-Джани і йому подібні, коли дійдуть до віку дорослих? Чи буде ще щось цікаве для них на цьому світі?

Самовбивчі скоки

Одна із щоденних розривок тисячів туристів у соняшному, люксовому закутку Мехіко — Акапулько, — це приглядатися молодим мекіканським хлопцям, що скачуть із високих скель у маленьке спокійне плесо, створене природою на побережжі Тихого океану. Двічі денно впродовж цілого року кільканадцятьрічні мекіканські хлопці дають визов смерті, щоб добути славу і гроші. Із запертим віддыхом приглядаються "спортові" туристи, як гнучкі, темношкірі, невеличкі ростом хлопці видряпуються, немов мавпи, на високі прибережні скелі і... перехрестившись набожно, (усі вони надіються на поміч Божу) скачуть у прірву, наповнену водою, званою під назвою "Ля Квебрада".

Розуміється, після кожного щасливого скоку відбувається серед глядачів добре організована грошова збірка — але провідники туристів, пояснюючи небезпеку цих скоків,

плиткість води і висоту скель, ніколи не розповідають, скільки цих молодих скакунів загинуло, незважаючи на побожні молитви і статуї святих, що заховані поміж скелями.

Дивовижні рекорди

Живемо в часах, коли рекорди різного роду стоять на першому місці у новинках, у пресі і в бажаннях усіх молодих людей. Кожний хоче зробити щось надзвичайне, а в спорті бути першуні і побити існуючий досі рекорд. В усіх ділянках спорту змагаються і вишколюються десятки спортсменів, поправляючи свою техніку, свій стиль і свій час, щоб здобути славу того "найкращого, найсильнішого, найшвидшого".

Але в добі рекордів бувають дивовижі. Ось, наприклад, дивовижний рекорд, якого ніхто не побив від 1893 року до сьогоднішнього дня. У квітні 1893 року відбувся в Нью-Орлінсі у США боксерський змаг між двома тодішніми першуні — Енді Бовеном і Джеком Бурке, він мав 110 рунд і тривав 7 годин і дев'ятнадцять хвилин! Справді можна признати, що це був найдовший боксерський змаг у цілому світі.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

Українського Робітничого Союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПЕРЕДОВОЇ БРАТСЬКОЇ УСТАНОВИ
УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ

Модерні — першої класи — забезпечені поліси на життя; Допомога окаліцим і немичним членам; Стипендії і стипендійна допомога студіюючій молоді у вищих школах; Дитячі підприємства, таборування і Курси Українознавства; "Народна Воля", "Форум" журнал молоді в анрлійській мові і відпочинкова оселя "Верховина".

По ближчі інформації пишть або телефонуйте до місцевих секретарів і організаторів УРСюзу; до його головного організатора на Канаду Анатолія Білоцерківського на адресу: 490 Oka St., LaSalle, Quebec, Canada, Tel. (514) 366-1775 або до Гловної Канцелярії УРСюзу — 440 Wyoming Ave., Scranton, Pa., U.S.A. Tel. (717) 342-0937.

Замість квітів на свіжу могилу

св. п.

проф. д-ра ЮРІЯ ПОЛЯНСЬКОГО

нашого незабутнього, найдорожчого Дідуся
складасмо \$20.00 на пресовий фонд "Юнака"

ст. пл. ЛІЛІЯ ХРИСТИНА

і пл. розв. ЮРА М. ЛЕХ-ПОЛЯНСЬКИ
Буенос Айрес, Аргентина

Замість квітів на свіжу могилу

св. п.

пл. сен. ЗЕНОНА КОРЧИНСЬКОГО

складасмо \$10.00 на пластову пресу

**СВГЕНІЯ ХРАПЛИВА,
ЛЕСЯ і ОРЕСТ ЩУРІ**
Лондон, Канада

З приводу несподіваної і передчасної смерті
2 червня 1975 р. голови Гуртка Приятелів
Українського Пласту в Саскатуні

св. п.

ТЕОДОРА (ФРЕДА) БОРУХА

складасмо \$25.00 на пресовий фонд "Юнака"
і \$25.00 на "Готуйсь".

Дружині Марії, дочкам Галі, Тересі і Петрусі
та зятеві Орестові Турчинові складасмо щире
і глибоке співчуття

ЧЛЕНИ ПЛАСТОВОЇ ГРУПИ і ПЛАСТПРИЯТУ
в Саскатуні, Канада

Замість квітів на могилу

св. п.

МИХАЙЛА ЮРІЯ ГАВРИЛЮКА

складасмо \$5.00 на пресовий фонд "Юнака"

ЛЕСЯ, РОМАН, ОРЕСТ і ХРИСТЯ БАРАНСЬКИ
Літл Нек, США

Замість квітів на могилу Дорогої нам

св. п.

ЯДВИГИ СУШКО

складасмо \$10.00 на пресовий фонд "Юнака"

ХРИСТЯ і ЮРІЙ НАВРОЦЬКИ
Квінс Вілледж, США

КАЗКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ

ДВОЄ ЧАРІВНИКІВ

...І стрілися вперше Він і Вона — обое чарівники. Вони не були знайомі. І були такі молоді, що не чули ще ні від кого слів кохання.

І так сподобалися одне одному, що від несподіванки Він став Вітром, а Вона — Тишею.

Помчав, що мав сили, Вітер до Тиші.

Тоді Вона стала Блискавицею, а Він — рясним Дощем...

Таким Дощем, що незабаром народилось Море.

Тоді Вона закигикала над ним білою Чайкою...

— Ах, я зморилася! — нарешті сказала Вона, склавши крила. — Краще будемо Людьми!

І вони подивилися одне одному у щасливі очі.

Юрій Ярмиш За "Ранком"

АРКА ЗАХІД

це не лише

**модерна українська книгарня
і крамниця гарних дарунків,**
але також

справжній мистецький осередок
для обслуговування українців Тору-
онта та дооколичних місцевостей.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, образи, кришталі, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунтів в Україну.

ARKA WEST

2282 Bloor St. West,

Toronto 21, Ont.

Telephone: 762-8751

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА",

що вплинули до 2 вересня ц. р.

США:

Пл. сен. Ростислав Левицький, Чапел Гілл	16.00
по \$5.00	
Пл. юн. Яромир Зінкевич, Еллікотт Сіті, пл. юн. Таїса Шеремета, Парма	10.00
по \$3.00	
Пл. юн. Юрій і Ярема Маринюки, Трой, пл. юн. Таня і Дарія Єзерські, Парма	6.00
Пл. юн. Роман Макух, Воффало	2.50
по \$2.00	
Пл. юн. Олександр Якубович, Парма, пл. юн. Микола Брожина, Нью-Йорк, Ростислав і Олег Декайло, Флашінг, пл. юн. Леся Михалішкя, Норт Голлівуд	8.00
по \$1.00	
Пл. юн. Богдан Бурдяк, Парма, пл. юн. Іван і Ніна Куйдичі, Вайнлянд	2.00
США разом	\$ 44.50

КАНАДА:

по \$5.00	
Пл. юн. Наталка і Андрій Родинюки, Едмонтон, пл. юн. Рома і Володимир Кухарі, Ст. Кетерінс	10.00
Канада разом	\$ 10.00
Із США, Канади і Аргентини замість квітів на могили (дивись посмертні згадки у цьому числі)	\$180.00
Усі разом	\$234.50

● Кожний передплатник "Юнака" повинен раз у рік скласти пожертву на пресфонд свого журналу!

● Кожний гурток і кожний курінь юнаків чи юначок повинен також раз у рік скласти пожертву на пресфонд "Юнака".

УСІ ЖЕРТВУЙМО НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"!

Замість квітів на могили

св. п.

пл. сен. інж. **ЮРІЯ ПЯСЕЦЬКОГО**

св. п.

ст. пл. **ІВАНКИ ГЛІБОВИЧ-МЕДВІДСЬКОЇ**

св. п.

пл. сен. **МИКОЛИ БОРИСА**

складаємо \$60.00 на пресовий фонд "Юнака"

пл. сен. **ІРИНА і РОМАН ВЖЕСНЕВСЬКІ**
Торонто, Канада

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. інж. **ЮРІЯ ПЯСЕЦЬКОГО**

складаємо \$10.00 на пресовий фонд "Юнака"

інж. **БОГДАН і ОКСАНА РАКИ**
Нью-Йорк, США

Замість квітів на могилу

св. п.

мгр. ДОРИ з ДМОХОВСЬКИХ ЛЕВИЦЬКОЇ
якої похорон відбувся 18 серпня ц. р. в Гантері, США,
Дружини Володимира Левицького і Сестри пл. сен.
Стефанії Барановської

складаю \$40.00 на пресовий фонд "Юнака"

пл. сен. **ОРЕСТА ПЛЕЦЬКА**
Чикаго, США

В четверту болючу річницю смерті
нашого Дорогого Брата, Швагра і Вуйка

св. п.

ред. **ВОЛОДИМИРА СТАХОВА**

складаємо \$10.00 на пресовий фонд "Юнака"

Сестра **ІРИНА ІВАНИШИН** з РОДИНОЮ

Замість квітів на могилу
моєї Дорогої Товаришки

св. п.

мгр. ДОРИ з ДМОХОВСЬКИХ ЛЕВИЦЬКОЇ

складаю \$15.00 на пресовий фонд "Юнака",
та висловлюю щирі співчуття її Мужеві
інж. Володимирові

ІРИНА ІВАНИШИН
з Клівленду, Огайо

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той доляр, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ "Самопоміч" платить 5½% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ПРАЦЯ І ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!

Пластунки і пластуни в Торонті!

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ в КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ

Свято-Миколаївської Парафії в Торонті

- Кредитівка платить
від звичайних вкладів
з правом виписувати чеки

8%

- Кредитівка уділяє позики на догідні сплати.
- Урядові години: від 11 год. вранці до 7 ввеч.,
а в суботи від год. 10 до 1 по полудні.

ST. NICHOLAS CREDIT UNION LTD.

4 Bellwoods Ave.

Tel.: 366-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

**Друкерія
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні
запрошення
- фірмові
друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

**МАРКІЯНА КОГУТА
і
ІГОРЯ КУРИЛІВА**

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

Ціна: 90 центів RETURN POSTAGE GUARANTEED

**“МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК”
ЦІННА Й НЕОБХІДНА КНИЖКА
ДЛЯ КОЖНОЇ РОДИНИ І ШКОЛИ**

Здійснилася мрія наших визначних виховників — учителів — бл. пм. Ц. Паліїв та З. Зеленого. Уже можна набути у Видавництві Об'єднання Українських Педагогів Канади *“Мій перший словник”*, близько тисяча слів з ілюстраціями малярів Юрія та Яреми Козаків. Посібник необхідний кожній українській родині, яка плекає рідну мову.

Ціна книжки 6.00 дол плюс 50 центів на пересилку. Замовлення тільки грошовими переказами (Money Order) через труднощі з виміною чеків, слати на адресу:

**“PLY” CO-OP. LTD., 768 Queen St. West
Toronto, Ont., Canada M6J 1E9**